

*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine, păcătosul.*

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul nostru, Care cu negrăită bunătatea și înțelepciunea Ta ai purtat de grijă poporului nostru românesc, ca să faci din el un popor ales al Tău și i-ai dat spre moștenire țara aceasta, și ai întemeiat întrânsa Biserica Ta, întru care se preaslăvește sfânt numele Tău, și prin ea ai sfințit pe strămoșii noștri și i-ai făcut vrednici să slujească Ție, ca Domnului și împăratului lor; caută cu mila, din locașul Tău cel sfânt, asupra țării acesteia și asupra poporului ei, care cheamă numele Tău cel sfânt.

Sădește în noi toți frica Ta cea sfânta, care este începutul înțelepciunii, și dragostea către aproapele în care se cuprinde și dragostea către Tine, Dumnezeule.

Depărtează de la noi toată vrăjmășia și patima cea rea, care întunecă sufletele și le depărtează de la lumina adevărului Tău.

Fă, ca virtuțile strămoșești: credința, dragostea și nădejdea, să încâlzească inimile tuturor și să trezească în ele cucernicia și râvna către învățăturile cele mântuitoare aduse pe pământ de la Tine prin Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, Care a venit în lume să mântuiască neamul omenesc, cel pierdut, prin amăgire, de la calea Ta cea sfântă.

Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul (In. 13, 34)

CUPRINS

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea **Arhiepiscopiei Sibiului**

C A L E A	Credința și dragostea dintâi		C R E D I N T A
	Omul frumos (II) – Dan Puric	5	
	De la Facere la Apocalipsă		
	Rătăcirii și regăsiri		
	Nu mai e nevoie de informatori. Avem cipuri!		
A D E V Ă R U L	Este vremea muceniei! Luptați până la capăt!		N Ă D E J D E A
	Nu vă temeți! - Arhimandritul Justin Pârvu	31	
	România - un posibil loc de început al pecetluirii		
	apocaliptice? - Pr. Prof. Dr. Mihai Valică	35	
	Misiunea Bisericii		
V I A T A	Tinerii - Familia - Lumea		D R A G O S T E A
	Depresia ca boală a dorinței și		
	medicamentul iertării (II)		
	- Monahia Siluana Vlad	50	
	Cartea ortodoxă prin poștă	64	
	Talon Abonamente	66	
	<i>Pace ție, cititorule!</i>		

Insufla celor aleși iubire către țara noastră cea binecuvântată de Tine, către poporul român, întru care ai binevoit, și către Biserica Ta, așa ca ei să fie într-adevăr organe binecuvântate, prin care să se rostească voia Ta cea sfântă și ocrotirea ce totdeauna ai binevoit a da cu bunătate poporului și Bisericii Tale.

Nu pentru dreptățile noastre îndrăznim a cere mila și ajutorul Tău, căci nu se va îndrepta înaintea Ta tot cel viu, ci pentru a Ta nemăsurată iubire de oameni, pentru vrednicia cea nesfârșită a Unuia-Nascut Fiului Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, pe Care L-ai dat pentru mântuirea oamenilor, pentru credința și dragostea cea nestrămutată a strămoșilor noștri către Tine, pe care noi îi avem mijlocitori înaintea Ta, pentru țara și pentru poporul din care ei au ieșit.

Auzi-ne, Dumnezeuule, Mântuitorul nostru, cum ai auzit cu bunătate rugăciunile strămoșilor noștri, când chemau mila și ajutorul Tău, și binecuvintează lucrările aleșilor noștri, ca să fie ele spre slava Ta și spre folosul obștesc al credinciosului Tău popor român, ca toți să Te slăvim pe Tine, Dumnezeuul cel necuprins cu mintea și închinat în trei Ipostasuri: Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, și să strigam dintru adâncul inimilor noastre:

Slava Ție, Dumnezeuul nostru, dăătorule de bine, în vecii vecilor.

(Tedeum la deschiderea Adunării Naționale Bisericești)

Credința și dragostea dinții

Omul frumos (II)

Răspunsuri la întrebări

Dan Puric

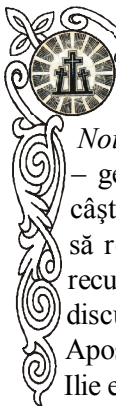
Alba Iulia, 29 martie 2007

Ce credeți că putem să facem noi în această lume? O putem noi schimba?

Știți cine schimbă? Numai comuniștii și revoluționarii. Noi putem **transfigura**. E un alt salt ontologic. Noi o putem transfigura. Noi nu schimbăm nimic. De schimbat au vrut să schimbe ei, băgând în pușcărie oameni, terorizând tineretul, lumea, făcând tabula rasa peste istoria unui neam. Noi nu schimbăm nimic, noi putem transfigura. Un creștin adevărat transfigurează, pentru că acolo e nevoie de dragoste...

De ce o mare parte dintre oamenii de cultură și intelectualii noștri sunt străini de biserică și de Dumnezeu? Și trăind vremurile unei secularizări galopante, ce loc își va găsi un om de cultură creștin într-o societate fără Dumnezeu?

Eu cred în primul rând că nu mai trăim într-o societate care merge spre secularizare, ci trăim o altă etapă. A fost ateismul, laicizarea, secularizarea. Acum este **descreștinarea**, care este cu totul și cu totul o altă dimensiune. Intelectualii din România sunt oamenii cărții, nu oamenii duhului. Ei sunt prima generație de clone. Nae Ionescu spunea: „*Feriți copilul de rujeolă, câinele de jigodie și tânărul de comunism că toate sunt sechelare*”. Astea sunt sechelele, urmările. Să vedeți ce-o să iasă de acum încolo, că se lucrează asupra omului lăuntric. Nu vedeți că primul pas de secularizare a bisericii este să schimbi Sfântul Duh cu rațiunea pământească. Apar deștepți naționali. Spunea părintele Arsenie Papacioc că nu avem nevoie de deștepți, ci avem nevoie de trăitori. Îmi permit să adaug: „*Avem nevoie de trăitori deștepți că vremurile sunt tulburi*”. Interesant la noi este acel second

hand care apare – a mai apărut și în perioada interbelică – din cozile de topor care au dexterități la nivel de inteligență, cum ar spune *Noica*: „*Au cunoștință, dar nu au cunoaștere*”, care se supun – gena aceea oportunistă a poporului român – pentru anumite câștiguri, degradării; poate mulți nici nu au capacitatea creștină să recunoască lumea (există o recunoaștere de tip socratic și o recunoaștere apostolică, creștină). De asta vă vorbeam la începutul discursului: capacitatea de a recunoaște. Și Hristos i-a întrebat pe Apostoli: „Cine spune lumea că sunt Eu?”. Și au zis că Proorocul Ilie etc. „Dar voi cine spuneți că sunt Eu?”. Și Petru a zis: „Tu ești Hristos Fiul lui Dumnezeu”. „*Nu tu ai vorbit, Petru. Nu carnea și sângele tău, ci Bunul Dumnezeu în tine*”. L-au recunoscut!

Ăștia nu mai sunt capabili, li s-a luat organul, au fost castrați să recunoască. Ei nu recunosc în creștinism liantul care a ținut neamul acesta în dăinuire, nu în rezistență pentru că rezistența e de tip politic. Nu recunosc! N-au capacitate! Sunt infirmi! Este o infirmitate; poate să fie una provocată, poate să fie una de genă. Este o mutație. Nu vedeți că dintre intelectuali foarte puțini intră în toată chestia asta? Este și greu. S-a făcut o perioadă de 55 de ani de mutilare, după care a urmat într-o viteză... Eu am jucat pe Eminescu la Teatrul Național prin 1998-1999 când a fost anul Eminescu. Nu vă mai spun că în anul Eminescu toți intelectualii l-au făcut praf, l-au desființat. Nu vă mai spun că reacția publicului la chestii frumoase, naționale, cinstite era inhibată; le era frică.

Opera s-a făcut. Ca în „Aria calomniei”: calomniază, calomniază, calomniază că tot se prinde ceva. Ești cretin, ești cretin, ești cretin... Cretin ești. Și lucrăm ca în cancer: cu celulele din tine, cu români! Uitați-vă ce fețe aveau în toate emisiunile astea de televiziune. Uitați-vă la emisiunea cu icoane, se pot face studii lombrozine pe capul lor, pe fețele lor: gesticulații aberante, cortexuri mici, criminaloide. Îți bagă un nebun în casă. „Un nebun dă cu piatra și 10 înțelepți vor să o ridice”. Vorba olteanului: „Îmi venea să plec din emisiune”. Zic: „Las-o, mă, încurcată. Nu vezi că sunt între ei?”. Era o sectă acolo.

Aici e o problemă de antropologie culturală să vezi de ce a dispărut intelectualul creștin, care sunt cauzele. Este o problemă de reformulare a învățământului ortodox. Este o problemă de

reformulare a vectorilor de credință, nu al Bisericii. Biserica este sfântă, stă acolo. E problema celui care face legătura cu Biserica. Este o probă de conștiință creștină ca tu, creștin, să nu lași Biserica să se apere. Sfântul Apostol Pavel spune: „Cu toții slujim Biserica”. Preotul slujește prin har, tu prin Botez. Ce faci? O lași, așa, să o calce în picioare? N-o aperi? Am văzut eu vreun creștin din spațiul civil care să iasă să apere pe profesorul Chirilă și pe alții care au fost sacrificați? Stau așa... E un lucru care s-a făcut, care s-a sedimentat. Dar nici nu trebuie acum să dezamăgim și să fim pe valea plângerii. Vorba aceea: nădăjduiți! Dar Sfântul Apostol Pavel spune: „Ce nădejde este aceea care se vede?”. În România este o pustie acum, nu se vede nimic. Acum trebuie lucrat.

Scopul meu de a veni aici și a vă spune lucrurile astea este acela de a curăța cărarea către biserică, nu de a discuta rostul Bisericii. Nu e rostul meu acesta. Eu sunt un creștin cu păcatele mele, cu limitele mele, dar sunt un om care crede în Dumnezeu. Îmi fac și eu treaba cât pot, dar mi-o fac. Și dacă nucleele astea de credință, cu bună credință, se întind atunci îi ajutam și pe ceilalți. Știți ce foame de Dumnezeu este dincolo? Știți ce lipsă cumplită e în oamenii aceia? Aceia sunt sinistrați. Din punct de vedere spiritual sunt niște aurolaci. Până nu-ți iei tu patima asta ca s-o transfigurezi, ci o lași acolo, o lași în măcelul istoriei, nu ești creștin! Ai suferit atât, ai pățimit atât și n-ai transfigurat. Transfigurează crucea. Toată lumea zice: „Hristos a înviat!”, dar când o să zică: „Poporul român a înviat!”, „Adevărat a înviat!”. Mai degrabă erau creștini securiștii aceia care vorbeau la telefon și zicea câte un colonel: „Hristos a înviat!” și celălalt nu putea să răspundă și atunci zicea: „Adevărat, tovarășu’ ” că-l auzeau. Cel puțin funcționa subversiv...

Ce părere aveți despre toleranța și intoleranța religioasă?

Sunt lucruri care nu ne aparțin. Iată doi termeni schizofrenici veniți din altă parte. Și acum să-i identificăm. Creștinul e îngăduitor: îngăduie, îngăduie, îngăduie până la o anumită limită, după care îngăduința se transformă în sabie pentru că altfel lași să prolifereze păcatul. Toleranța este un artificiu. Am fost la Constanța și am ținut o conferință despre lecția inversă. Constanța este pământul cel mai cosmopolit al Dobrogei – pot să fie exemplu și model pentru Comunitatea Europeană. Și am să vă spun cum: pentru că acolo a fost un act de

coexistență pașnică cu armeni, evrei, greci, turci, italieni, nemți... enorm de multe naționalități. Nu s-a vorbit de multiculturalitate, nu s-a vorbit de politici, ci a fost o fiziologie organică dată de creștinismul românesc, de substanța creștinismului și de inteligența acestui neam. Spunea Simion Mehedinți neamului acestuia referitor la zicala: „Câte bordeie atâtea obiceiuri” că a avut o inteligență extraordinară să identifice lucrul acesta. O inteligență extraordinară! Nu te băga! Mie tata în Dobrogea îmi spunea când aveam 6 ani: era copilul grec, copilul evreu, copilul armean... acela lua pască de acolo, celălalt lua un ou de Paști... Era o chestie...

Cum vii acum dumneata și-mi spui mie? Dumneata care în Europa faci vocalize de toleranță, faci războaie, provoci războaie... americanii au provocat război economic și aceia răspund religios? Dumneata îmi dai mie lecții? Nu vezi că e schizofrenică toată treaba? După 1877 când s-a colonizat Dobrogea după război, primul gest pe care l-a făcut majestatea sa Carol I a fost să facă moschee turcă în Constanța. Al doilea gest a fost al primarului din Medgidia, turc, care s-a certat cu Tache Ionescu și a zis: „Tu dat la mine bani, făcut biserică pentru creștini”. Biserica Ortodoxă din Medgidia e făcută de musulmani. Lecție! Lecție pentru toată Comunitatea Europeană. Poporul român nu a reacționat, nu a devenit intolerant. A reacționat în clipa în care trebuia să fie scos din istorie. Eu vorbesc pe pământ care a sângerat, pe pământul acesta.

De când până când a fost poporul român intolerant? Că și-a apărât sărăcia și nevoile și neamul? Ne întoarcem iară la brandul de țară? Neamul acesta a fost expansiv? A fost ideologizant? S-a mântuit cu vreo ideologie? Spunea un părinte un lucru extraordinar: „*Ideologiile nu sunt bune că n-au mamă!*”. Minunat lucru! Hristos nu are ideologii, are dragoste. Exact ca mama cu pruncul la sân, nu-i nici o doctrină, este dragoste. Hristos ne-a învățat dragoste și mama își apără copilul cu toată forța ei.

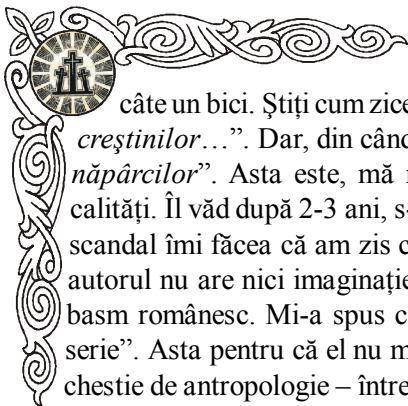
Din discursul dumneavoastră am înțeles că „omul frumos” este în același timp util și eficient. Cum pot oamenii, în special tinerii, ca în contextul zilelor noastre să-și afirme identitatea creștină, ca de exemplu, în perioada comunistă tânărul de doar 22 de ani Valeriu Gafencu?

Ați vorbit mult despre „omul frumos”. Cum este însă „tânărul frumos” al acestei lumi? Mai există „tineri frumoși” astăzi? Ne puteți da exemple?

Da, există. Trebuie doar să dai zgura la o parte. Nici nu știți cât de multă frumusețe e dată de Bunul Dumnezeu în acest neam, cu toate că sunt probleme la suprafață, de confuzie, de rătăcire, de internet, de computer etc. Fondul problemei – mai devreme sau mai târziu – rămâne unul neschimbat. Este o perioadă în care, bănuiesc, generația noastră - care este o generație de pasaj, sacrificată – nu trebuie să-i judece pe ei cu de-ale noastre. Vor fi răspunsuri puternice din partea tinerei generații, imprevizibile. Sigur că 80% sunt pregătiți să fie carne de tun. Cum a zis Ceaușescu la proces: „Generalul Milea nu și-a făcut datoria”. Dar nu el este pericolul, ci ceilalți, care sunt acum. Eu vă spun de terorismul acesta care se-ntâmplă. Vedeți că tânărul de astăzi nu este stresat ideologic, nu este terorizat ideologic, nu trăiește într-un spațiu coercitiv. Din contră, este foarte destins. El este infectat ușor, el este cumpărat, sufletelul lui este cumpărat, e-ndepărtat. Internetul acela... Eu, când stau cu fiul meu de vorbă, îi trebuie o oră să mă vadă. Mă vede prin ecran. E o mentalitate eficientă, pragmatică. Când trebuia să dea examenul din a VIII-a într-a IX-a era pe computerul acela că nu puteam să i-l scot. Dar îl aștept și-i spun din când în când că eu cred în Bunul Dumnezeu. Era pe computerul acela și îi zic: „Mă, ai învățat la română că dai examen?”. „t :Am învățat, domnule, am învățat”. Și eu disperat zic: „Mă, ai învățat Miorița?”, că nu știam ce să-i spun. „Știu, domnule, cu ciobanii ăia, dă-i încolo”. „Care ciobani, domnule?”. „Acela domnule, singurul moldovean care a muncit și l-a omorât și pe acela...”.

Deci, inteligent este. El s-a prins de chestie. M-am dus. L-am lăsat în pace. Eu nu m-am apucat acolo să-i vorbesc de sublimul mioritic că încă nu am cui. A făcut niște ochi mari când l-a văzut pe Țuțea că-i zicea lui Vartan Arachelian: „Mântuitorul e generos. Auzi, domnu’ Vartan Aracherian, ai fost matale atunci când s-a făcut maimuța om? Ai fost de față?”. La vârsta de 5 ani, fiul meu m-a întrebat: „Tată, pe om l-a făcut Dumnezeu sau se naște din maimuță?”. Și am zis: „Mă, pe om l-a făcut Dumnezeu, dar sunt câțiva care sunt din maimuță, și arată tata mâine la televizor...”.

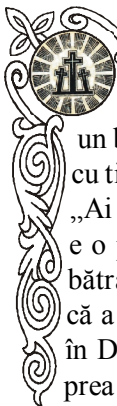
E simplu, ne vor provoca, îi creștem cu demnitate, le mai dai câte un bici. Știți cum zicea Sfântul Vasile cel Mare: „*Ascultați creștinilor...*”. Dar, din când în când se mai spunea și „*ascultați năpârcilor*”. Asta este, mă războiesc și eu cu el, văd, dar are calități. Îl văd după 2-3 ani, s-a dus la porcăria de Harry Potter. Ce scandal îmi făcea că am zis că nu-mi place... cu cozi de mătură, autorul nu are nici imaginație... L-am întrebat dacă a citit vreun basm românesc. Mi-a spus că a citit „Făt-Frumos și criminal în serie”. Asta pentru că el nu mai avea distincție – fiți atenți, asta e chestie de antropologie – între bine și rău: faptul că omora balauri era rău! Am tot discutat apoi cu el și mi-am dat seama că n-are imaginație. Ca după 2-3 ani să aud că-i spune maică-si că Harry Potter este o prostie. Deci undeva este ascultarea târzie. Vine! Important este ca tu să-ți faci datoria. Nu trebuia, deci, să spun că este un film foarte drăguț, foarte frumos. I-am spus să închidă ochii și să-i asculte pe spectatori cum rumegă din pungi din ce în ce mai mari... e zootehnie totală... I-am spus să se uite la fețele lor, apoi să închidă ochii și să asculte coloana sonoră de la film... dacă aude un ciripi de păsărică, un cântec... sau doar zgomote urâte, pumni în gură, împușcături.

Încet, ca la Pateric. Dumnezeu lucrează dormind. Povestea aia bucovineană extraordinară... cred că am mii de cărți de orientalistică în cap... până să ajung la creștinism căutam și eu... Cea mai frumoasă poveste de facere a pământului este o poveste bucovineană adunată de Ovidiu Papadima în 1938. Dumnezeu să-l odihnească, un alt martir. Ca și când Dumnezeu era un țăran, un răzeș – cum îl vizualizează țăranul – obosit într-o mare imensă cu un petic de pământ. Obosit fiind, moțâia. Iese dracul din apă și zice: „Măi, frate, nu vrei să te ajut?”. Țăranul a zis: „Bine, măi, nefărtate”. Nu i-a zis: „Bine, măi, frate”, ci a zis: „Bine, măi, nefărtate” – cum trebuie să le zicem noi ăștora. Adică nu era democratic, nu erau egali. M-ați înțeles? Hristos nu este egal cu Apostolii, cu îngerii... Dionisie Areopagitul face structurări între îngeri: heruvimii, serafimii, arhanghelii sunt alte grade. Nu ca la miliție, e altă treabă. Acea e o ierarhie sfântă. Zice țăranul: „Bine, măi, nefărtate, du-te tu în fundul apei și adu pământ și lipește-l, dar să mă trezești că fără de binecuvântarea mea nu merge”. Dracul se duce, vine cu pământ, îl vede dormind și-l apucă trufia: „Da’

oi! Ce iertare, popă, ce
oe noi asta! O facem noi! Și
disperare și pământul cădea,
dus de miliarde de ori, spune
rie a fost - când nu se lipește
tru – să-L ia pe Dumnezeu în
A luat pe moșulică în brațe și
ăzut cu pământul; a făcut, al
să fugă spre nori. Și cum fugea

Cel mai bun pedagog în materie creștină este Sfântul Ioan Gură de Aur. N-am văzut rafinament pedagogic mai mare decât în cartea lui despre educație și despre copii în care spunea să nu violentezi sufletul copilului. Zicea că sufletul copilului este ca un oraș în care toate intrările trebuie să ai grijă să i le păzești.

treabă, dacă ați observat. Ea nu are timp să răspundă unui copil ce este raiul. Unui moșulică i s-a făcut milă de el și i-a spus că este un bătrân, dar mergi mult prin pustie ca să-l găsești, ia niște apă cu tine, mâncare... Povestea este athonită, dar nu-i spui copilului: „Ai grijă acum îți spun o poveste athonită, sfântă”. Nu-i zici nimic, e o poveste. Merge, merge și ajunge către seară și când îl vede bătrânul, care era un pustnic, l-a întrebat ce caută acolo. I-a spus că a venit să-i spună unde este raiul. Bătrânul îi spune să creadă în Dumnezeu și îl va găsi. Dar bătrânul și-a dat seama că sunt prea puternice cuvintele pentru el și i s-a făcut milă de el și i-a zis:

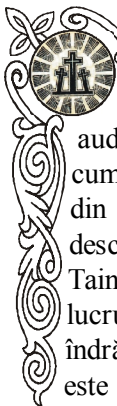
„Lasă că te ajut eu. Te duc mâine la clădirea asta mare”. L-a dus acolo, era o clădire foarte mare care avea o cruce deasupra. Oamenii erau îmbrăcați în negru, făceau tot felul de treburi pe acolo. L-a lăsat acolo și i-a spus că dacă o să stea acolo mai mult timp o să găsească raiul. După 1-2 luni egumenul mănăstirii – că acolo nimerise – l-a întrebat cum se simte. I-a răspuns că se simte foarte bine, dar are o tristețe. L-a întrebat ce tristețe are. I-a spus: „Am un frate cu barbă, cu plete, care stă întins pe o cruce acolo în clădirea aceea mare și nu vine niciodată la masă să mănânce”. Era inutil să-i spună cine era cel de pe cruce și i-a spus: „E unul din frații noștri de aici care n-a tăiat lemne cum trebuie, n-a măturat și i-am dat canon să stea acolo. Dacă nu măture cum trebuie și tu o să stai”. În acea clipă în sufletul lui s-a strecurat „păcatul cel bun”. Fiți atenți ce paradox! Numai în creștinism găsim lucrurile acestea minunate prin persoana lui Hristos, Care este un paradox. Păcatul cel bun a fost să fure mâncarea de la bucătărie. Cum a venit seara copilașul a furat mâncarea de la bucătărie și s-a dus la cel de pe cruce și i-a spus: „Frate coboară...”. Și fratele a coborât. Dar el n-a văzut că o lumină teribilă a cuprins locașul și că ușile s-au închis brusc. Fratele cel mare vorbea cu el, glumea, zâmbea, au mâncat împreună.

Așa azi, mâine, poimăine... Până când au prins ceilalți de veste: unde este copilul, unde întârzie, ce face? Au stat la pândă. Și-au dat seama unde este și au încercat să se uite cu ochiul pe gaura cheii, dar nu puteau să vadă din cauza luminii puternice. Au încercat să deschidă ușa, da nu se putea. Au așteptat să iasă. Când a ieșit l-au prins și el s-a speriat: „Ce faci?”. „Ce să fac? Am greșit”. „Ce-ai făcut?”.

„Am furat mâncare și i-am dat fratelui”. „Care frate?”. „Fratelui de pe cruce”. „Cum, i-ai dat fratelui de pe cruce? Și?”. „A coborât și a mâncat”. Atunci toți au fugit la egumen și i-au spus cele întâmplate. Egumenul a început să plângă și i-a spus copilului să-l roage pe fratele de pe cruce ca să-l primească și pe el la masă. În seara următoare s-a dus copilul din nou: iar s-au închis ușile, iar lumina puternică, iar a coborât fratele, iar au glumit. La un moment dat copilul îi spune că egumenul de acolo îl roagă ca să-l primească și pe el la masă. Și pentru prima oară fratele s-a întristat. S-a uitat jos și a văzut multe firimituri și a zis: „Nu pot! Are mai multe păcate decât toate firimiturile astea de aici”. A plecat copilul, s-a dus direct la egumen și i-a spus. Egumenul a început să plângă și să zică: „Nu se poate! Am să mor. Te rog, roagă-l. Am să mă pocăiesc, am să fac tot ce se poate numai ca să ajung la masă la el”. Copilul s-a dus a doua zi din nou; iar masă, iar l-a chemat, iar s-au închis ușile, iar lumina puternică, iar au râs și s-au veselit și din nou copilul l-a rugat să-l primească pe egumen la masă. Dar el i-a spus: „De ce mă întristezi? Până acum ne-am simțit atât de bine. Ți-am spus că nu se poate. De ce aduci întristarea asupra mea?”. Și iar s-a strecurat păcatul bun în inima copilului. Copilul a spus: „Dar tu nu te gândești că datorită lui noi trăim, că el ți-a dat mâncare; că noi trăim că el e bun”. Și fratele cel mare a mai văzut încă o dată inima cea bună a lui. A luat atitudine, a îndrăznit. I-a spus copilului: „Spune-i că peste 8 zile o să-l primesc la masă”. Au trecut cele 8 zile. Egumenul a făcut post, a fost în canon, a făcut tot ce se poate. Și, într-adevăr, după 8 zile a plecat la cele veșnice. L-a primit la masă.

Ăsta mic a rămas așa... cel puțin 10 minute. L-am întrebat: „Ți-a plăcut?”. A zis că da. Asta i-am spus-o după ce el s-a uitat la Discovery și mi-a zis că el s-a lămurit cu Hristos. Zic: „Felicitări. Eu încă nu. E bine. Drum bun înainte”. Atunci am venit și eu cu o injecție din asta: felul de a povesti, felul de a repovesti, felul de a te apropia de niște oameni care totuși cunosc... Tineretul de astăzi nu suntem noi de acum 20-30 de ani. Tineretul este supus unei maltratări (de către „omul urât”) îngrozitoare, a unui linșaj informațional. Gândiți-vă numai la toate filmele astea biologizante, cărți cu „Codul lui Da Vinci”, a mai descoperit ăla nu știu ce mormânt pe acolo – sunt din ăștia veseli rău de

tot și care au gradul ăsta de informație foarte agresiv la televiziune. Gândiți-vă numai la aspectul acesta: câte informații aude! - când tu pleci de acasă el butonează și vede astea. Vede cum ăștia anatomizează și cum biologizează ființa lui Hristos. Asta din propria lor infirmitate. Și atunci zice: „M-am lămurit. S-a descoperit. Adică totul e de tip detectivist, nu mai este taină”. Taina este spulberată. Totul este rațional. Intră sub incidența acestor lucruri și tu, dacă insiști foarte tare și fără inteligență hristică – îndrăznesc să spun lucrul acesta – reușești să-l traumatizezi. Aici este o obligație foarte mare din partea noastră de a vedea puțin măsura timpului nostru.

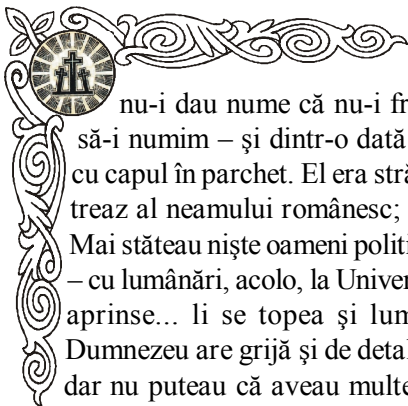
Poți ca din „urât” să te faci „frumos”?

Despre asta am vorbit până acum că urâtul se poate transfigura. Dar există posibilitatea să devină alternativa frumosului și atunci nu. Toate actele de convertire le găsești în viețile Sfinților Părinți. Acolo găsești asemenea exemple de la oameni care au fost rău de tot certați cu viața creștină și care s-au convertit.

Ați vorbit despre „omul frumos” de la țară. Spuneți câteva cuvinte despre „omul frumos” din orașul tehnologizat.

Eu am vorbit de „omul frumos” de la țară din România veșnică, nu „omul frumos” de la țară din România de acum. Și omul de la țară de acum și omul din oraș cunoaște un proces fertil de mitocănzare, de nimicire sufletească. De aceea ne aflăm în această discuție și este scopul întâlnirilor pe care și dumneavoastră le faceți aici și care au început să se facă pretutindeni în România. Este un act de readunare și de recalibrare a poziției și a identității noastre creștine. Trebuie să identificăm, trebuie să diagnosticăm – cum zice grecul „diagnosis”: „a vedea prin” – să vedem de ce suferă poporul român. Gândiți-vă la presa care este în România, la televiziunile care lucrează asupra cortexului la nivel conștient, subconștient, subliminal... Ce masacru sufletească se face! Câți au tăria să închidă să nu se uite? Mulți sunt dependenți de așa ceva. Nu vă mai spun că biserica a fost tentată și ispitită să apară în diferite ipostaze neconfortabile. Mulți oameni ai Bisericii au apărut pe posturile de televiziune în învecinări care

nu le făceau bine; îi distrugneau. Dar acestea au fost lucruri făcute în mod special. N-ați văzut că se ia câte un caz din ăsta marginal din Biserică și vorbește câte 2 săptămâni? Ca și cum aia înseamnă Biserica... Este o politică clar îndreptată către ruperea reperelor. Știți cum au făcut la Televiziunea Română: au arătat revelionul românilor de pretutindeni, adică din Europa. Și am aflat prin intermediul PRO TV-ului și prin schizofrenicii ăia de la Televiziunea Română că suntem un popor de lepre. Că ei au filmat numai pe la marginile orașului ce făceau ăia cu manelele. Dar eu am fost acum într-un turneu european în șase capitale europene și m-am întâlnit cu români de o calitate extraordinară, cu tineri de o superbie extraordinară. Ei nu au fost filmați. M-ați înțeles? Au filmat numai oamenii marginali. Și asta e o politică. Cazuri patologice din Biserica Românească sau marginale, ca și cum aia reprezintă Biserica. Ați văzut ce importanți sunt jurnaliștii, cum se excită ei, cum se înfoaie, le crește adrenalina, vin cu semafoare să prindă inamicul. Știți că arestează o babă că a trecut pe roșu, vin cu scutierii să o ia pe sus. Și lepra aia care a furat de miliarde statul... Baba, săraca, a primit 10-15 ani de pușcărie că a furat o găină chioară. Biserica are traume, dezrădăcinări... sunt probleme mari, a intrat ciurma în noi. Restul sunt curați... Și asta este o chestie premeditată. Ca să stai tu 45 de minute să-mi arăți toți maneliștii și toți amărății pe acolo înseamnă că ori ești tu dement... Nu v-ați uitat la știrile de la ora 5? Acum vreun an-doi. În ziua de Paști. În loc să filmezi o mănăstire, să lași omul să se odihnească, a filmat-o pe o țăță, o lepră din asta care turna la mineri studenții, era față din aia de jigodie umană. Apoi cum și-a rupt capul un bătrânel din bloc. Fac filme documentare despre așa ceva. Uitați-vă cu lejeritate. Este un gunoi. „Omul frumos” închide lejer televizorul. Nu trăiesc în învecinare cu așa ceva. Dă matale știrile astea cui vrei! Eu am zis să se facă de urgență studiu de analiză antropologică asupra creierului redactorilor din Televiziunea Română. Studenții, peste 20-30 de ani, trebuie să-i studieze pe ăștia în borcane de formol, să zică: „Uitați ce făceau ei din România!”. Ce credeau ei despre România? Un ghetou neocomunist în care le făcea creierul așa... Ce discutau? Discutau că Eminescu este un biet poet, că Biserica nu știu ce.

Eu am întâlnit un ambasador care stătea la concertul de vioară – nu-i dau nume că nu-i frumos să le dăm nume, trebuie doar să-i numim – și dintr-o dată s-a auzit: „Poc!”. De somn a căzut cu capul în parchet. El era străjerul de veghe al nostru, era soldatul treaz al neamului românesc; el dormea și când vorbeai cu el. Mai stăteau niște oameni politici – iar nu le dau nume, dar îi numesc – cu lumânări, acolo, la Universitate, lângă cruce. Aveau lumânările aprinse... li se topea și lumânarea, cădea într-o parte așa... Dumnezeu are grijă și de detalii... Încereau să aibă o față smerită, dar nu puteau că aveau multe ședințe UTC în spate; ieșea UTC-istul din ei. Pe margine stătea poporul român, sărmanii cu pungi de plastic și scandau: „Criminalii! Criminalii!”. Deci erau conștienți oamenii. Dar ei stăteau și aduceau un pios elogiu!

Care este puntea de legătură între vocația de actor și cea de creștin ortodox pe care o abordați astăzi? Și dacă tot s-a adus în discuție condiția artistului, v-am întreba pe când avem și noi onoarea de a vă vedea jucând pe scena de la Alba Iulia și care sunt proiectele artistului Dan Puric?

Trebuie subliniat că din punctul meu de vedere arta, în general, ori va fi mărturisitoare, ori nu va fi nimic, adică ceea ce este: o dexteritate. Eu am spus că Picasso are o singură pictură bună, la 17 ani, care se numește: „Tatăl meu murind”. Restul sunt niște aberații. Pelerinul rus a nimerit într-o mănăstire și l-a întrebat pe un monah de ce s-a făcut călugăr. El i-a răspuns: „Am păcăuit”. „De ce?”. „Am fost pictor abstract”. Ce vă spuneam eu... Dumnezeu te lasă cu o autonomie de creație, dar nu te lasă și cu fudulia asta cretină să crezi că tu ești creatorul.

Dacă ne uităm acum la repertoriul de teatru în România vedem că au început cu cultură mică, minoră, cu piese din astea patologice, cu sex... Adică noi suntem acum mai liberi, mai free, noi suntem cool. Omul mediocru imită toată viața. Imitația face, totuși, parte din procesul pedagogic. Dar dacă rămâi tot timpul cu modelul...

În ceea ce mă privește eu spun că arta trebuie să fie mărturisitoare și că teatrul pe care-l fac eu, mai ales acesta nonverbal... Am făcut recitalul acesta fără vorbe și m-a întrebat unul gâfâind:

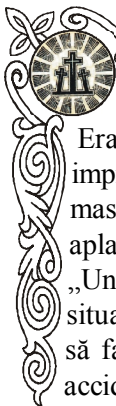
„Dom’le, ești grozav! Dar matale și vorbești, nu?” Mi-a mai zis unul la Chișinău: lumea aplauda... și directorul de festival – un moldovean deștept – a zis: „Iacă, câte poate spune un român atunci când tace”. Ce minte isteată a avut! Extraordinar! Atunci când taci faci o anumită asceză, e un spectacol creștin. Și Don Quijote e un spectacol creștin pentru că este ultimul suspin creștin al Occidentului. Și așa l-am făcut și așa m-am dus cu el dincolo, în Occident.

Aici aș veni dacă m-ați primi. Eu am două spectacole care au această tensiune creștină în ele. Toată problema este cea financiară pentru că eu răspund de instituție și instituția este un angrenaj economic... Lucrurile se împotmolesc pentru că trupele de teatru nu prea mai circulă din cauza ingineriei financiare de care profităm în ultima vreme. Avea Toma Caragiu o chestie extraordinară chiar pe vremea lui Ceaușescu: „Într-un oraș era un primar cam arțăgos și un vânzător cam religios. Te duceai la el și spuneai: «Bună ziua». «Bună ziua». «Făină aveți?». Și el spunea: «Mulțumită lui Dumnezeu, făină avem». «Bună ziua». «Bună ziua». «Ulei aveți? ». «Mulțumită lui Dumnezeu, ulei avem». Până într-o zi când află primarul: «Ce tot datorită lui Dumnezeu? Cât sunt eu primarul, eu răspund de aprovizionare». Vine unul a treia zi: «Bună ziua». «Bună ziua». «Orez aveți?». «Mulțumită primarului, orez n-avem»”. Așa și eu, mulțumită primarului stau în București. E greu să te transportezi... Dar, cine știe? Poate se găsește o soluție pe calea Bisericii. Au și o țâfnoșenie din asta de Capitală. „*Geniul s-a născut în provincie*”, spunea Eliade. Eu am bătut toată țara asta până să joc la Chicago, până să joc la New York. Am jucat și în Siberia, am jucat în China, în Coreea de Nord, în Coreea de Sud, în Australia. Dar întâi am jucat aici, în comune, mai ales. Am jucat și în grajduri.

Dar asta spun: Dumnezeu m-a ajutat să le transfigurez. Puteam să mă culisez, să înjur. Nu. Eu vedeam frumusețea, frumusețea omului. Era pe vremea lui Ceaușescu și nu știai care e mai amărât: eu de pe scenă că muream de frig sau el din sală. Eram doi amărâți...

Creștinismul dezmargineste, îți dă o lumină și o dragoste nemaipomenită. Concepția liberă asupra vieții ți-o dă Hristos, prin dragoste. Aveam un mașinist care se îmbăta, un recuziter căruia, când începea spectacolul, i se inversa

obiectele. Dar se și ascundea uneori. Putea acum să vină și să ne ia masa în timp ce noi stăm aici de vorbă. Mi-a și luat-o de câteva ori.

Era excepțional! Eu m-am îndrăgostit de el pentru că mă învăța improvizație. Eram la Iași într-o scenă de dragoste: ea stătea la masă și el vine cu piulițele în buzunar și ia masa. Cinci minute s-a aplaudat... vă dați seama că a fost o nenorocire... Și eu i-am zis: „Unchiule mai lasă-ne mobila puțin...”. Dumnezeu te bagă în situații, dar le traversezi cu dragoste în loc să-l penalizezi pe ăla, să faci reclamații că nu știu ce s-a făcut. Eu știam că mi-a dat accidentul ca eu să-l traversez. Iar la Tecuci... sala plină, pe vremea lui Ceaușescu, mă certam cu colegul meu pe scenă, simulam ceva și deodată sala hohote de râs. Am crezut că-i un ropot de cai care vine peste mine. Era o demență, o isterie. Mă întrebam ce se întâmplă? Ăla beat mi-a demontat zidul din spate și a plecat cu el, așa, ușor... Că a plecat nu-i nimic. Dar în spate erau doi mașiniști care mâncau pe reșou costiță cu fasole. O nenorocire! Amândoi au rămas tâmpiți. Se uitau și nu știau ce să facă, aruncau cu fasolea de la unul la altul. Și am zis: „Doamne, mare-i lucrarea Ta!”. Îi mulțumești lui Dumnezeu. Ăla mă învăța. Cum să faci ca în fața a 300 de inși să aduci zidul înapoi să fie totul normal că ăia râdeau cu lacrimi.

Creștinul are umor, nu e înciudat. Umor, nu bășcălie! Am spus și la televizor că bășcălia este a ateilor. La bășcălie îți bați joc de oricine: de Hristos, de Dumnezeu, de mama, de Eminescu. Ăla n-are nimic sfânt. Puiul de comunism n-are nimic sfânt. Dar umorul nu rănește; uitați-vă în basmele românești. Umorul vindecă, dar îți spune că ai greșit. E ca povestea aia din Pateric cu monahul acela care tot făcea metanii și zicea că sunt numai ispite în jur, că diavolul stă cu el și că n-are ce să facă și trebuie să plece. Și după 3 luni s-a hotărât să plece. Se încălța la bocanci și în marginea patului stătea tot el. Și a zis: „Tu cine ești?”. „Eu sunt dracul. Nu plecăm?”. Este excepțional!

Ce apreciați cel mai mult la un om și de ce?

Nici nu mai e vorba de apreciere că aprecierea e o facultate logică. Am fost acum la mănăstire și era acolo o frază scrisă de Odobescu, care m-a cutremurat: „În fața acestor frumuseți se sfarmă spiritul critic”. Cuvântul *a aprecia* nu e bun. Părintele Stăniloae a spus: „Să-mi

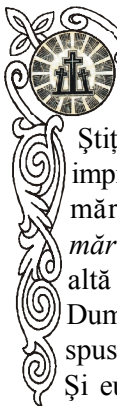

traducă cineva...” – și am crezut că zice cuvântul *dor*, care nu se poate traduce, e intraductibil. Dar nu! Părintele a lovit cu alt cuvânt, a zis *cuvință*. Nu poți să-l traduci nici prin „respect”, nici prin „admirație”. Are atâtea în el! Cuvința față de tată, față de părintele din biserică. Cuvântul *cuvință* are o taină. Este limbă sfințită că se liturghisește cu ea. Gheorghe Lazăr era cu un text în mână în fața lui Caragea să-i spună: „Măria ta, putem face teatru în limba română”. Și toți grecii râdeau: „În limba asta nu ești în stare să zici un concept filosofic”. Era la începuturile ei, pe la 1800 și ceva. Cât a evoluat! Eminescu a crescut-o așa și prin faptul că ea a trecut prin biserică, ce de taină a devenit! E intraductibilă! Să-mi traducă mie cineva versul lui Eminescu: „*Nu credeam să-nvăț a muri vreodată...*”. Cel mai ortodox! Mi-a zis doctorul Chirilă că a trecut un american la Ortodoxie și l-a întrebat de ce. Și a răspuns: „Ca să-nvăț să mor”. „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată/Pururi tânăr înfășurat în haină”. Tot neamul românesc este acolo!

Știți cum mi-a zis mie Bibanul – Dumnezeu să-l odihnească – lui i-am dedicat spectacolul; ce umor avea! Avea geniu oltenesc. Am avut o piesă puțin cam dizidentă pe vremea lui Ceaușescu și a văzut că eu prindeam instinctiv și loveam, loveam... Și a zis: „Dragă, ce urmărim cu piesa asta?”. Am zis: „Urmărim critica societății”. „Nu, dragă”. „Noi urmărim să nu fim urmăriți!”.

Cum înțelegeți actoria? Găsiți ceva condamabil în definiția ei? Altfel spus: până unde actoria e folositoare?

Actoria e ca banul. Țuța a zis că i-a zis un preot bătrân dintr-un sat prăpădit, căruia i-au murit cei 6 copii pe front: „Mă, fiule, banu-i ca o funie. Poți urca în rai sau poți coborî în iad”. Eu vă spun că această artă, și arta în general, a fost monopolizată. M-au chemat să vorbesc despre artistul creștin și... e gol, nu mai există. El a murit demult. Nu-i vorba de artistul – pictorul de biserici, asta e cu totul și cu totul altceva. Acolo este pictură bisericească. E vorba de artistul creștin – el a dispărut. M-au rugat de la Bruxelles să facem un film cu 27 de personalități ale Europei. Am fost rugat – în calitate mea de Puric șef – să vorbesc din partea României. Nu știu ce greșală s-a petrecut, m-au greșit ăia pe la Ministerul Culturii sau s-au lepădat, au zis: „Îl băgăm pe ăsta la înaintare”, că ei, de regulă, mai spală cearcafuri murdare cu mine. Dar Dumnezeu vine pe partea cealaltă și-mi dă

un detergent extraordinar. Am acceptat să vorbesc. „Care este opera de artă care v-a marcat cel mai mult în secolul XX?”. Știți, ei cu reflexele lor... Și am zis: „Doamna mea – nu m-a impresionat nici una pentru că sunt opere autonome, nu sunt opere mărturisitoare” - îmi era greu să traduc; în primul rând, *mărturisitor* se traduce greu cu *confesiune*, e cu totul și cu totul altă dimensiune; și am spus: „aceste opere nu vorbesc despre Dumnezeu și nu m-a impresionat nimic”. Hegel, marele filosof, a spus: „Arta secolului XX va muri sub suflul rece al conceptului”. Și eu stupid: să-i spun ăleia la telefon așa ceva. Săraca, era o secretară. Dar Hegel a avut dreptate numai pe jumătate pentru că ea a murit sub suflul rece al pornografiei, al violenței, al ateismului, al suficienței. Uitați-vă la filmele de la televizor: „Dom’le, numai să nu să fie creștine. Puneți creștinismul în paranteză, vă rog din suflet! Să fie umane, să vorbească despre dragoste, despre sentimente...”. Au dispărut filmele creștine. La 3 secunde două înjurături, doi pumni, un cuțit, un creier pe pereți și cu asta basta, dezbrăcări imediat, adică e o lume sucită. Omul ca suflet nu mai există. Și atunci am spus: „Nu sunt afectat, nici cubismul, nici...”. Au tot insistat, și atunci – vorba lui Nae Ionescu: „M-am scremut”, căci zicea: „Eu m-am scremut și lui îi vine” – m-am scremut și m-am înțepenit pe Brâncuși, dar nu pe Brâncuși în totalitate; Brâncuși fiind un geniu, dar după părerea mea neavând suspin creștin în el, luat acolo de postmodernismul francez. El și-a făcut opera magistral, țăranul acesta genial... Dar am găsit opera despre care să vorbesc eu la începutul lui iunie ca să mă filmeze: „Coloana infinitului”. Și am să spun că acela este pașaportul poporului român când trecem la înfricoșata judecată. Numai cu acela ne salvează. Ați văzut-o că este romboidală. Tot ansamblul de la Târgu Jiu este făcut în memoria soldaților și a celor care s-au jertfit în primul război mondial. Romb peste romb peste romb peste romb și la sfârșit este o jumătate de romb. Rombul acela – dacă v-aș desena – este profilul unui coșciug. Așa l-a gândit. A pus coșciug peste coșciug peste coșciug și rămas deschis. Este sacrificiu continuu. Asta vreau eu să vă spun și pe urmă tac ca Hamlet: „Vorbe, vorbe și în rest tăcere”. Sau mai bine să taci, precum a tăcut Hristos după Pilat din Pont. Cea mai frumoasă tăcere. Ce e adevărul? Și a plecat acela ghiftuit de rațiune. Aratat mântuirea. Și mulți

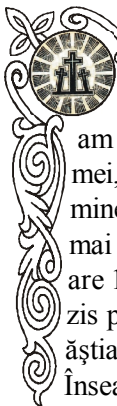
au rămas în Pilat din Pont că n-au înțeles să asculte tăcerea. Așa, coșciug peste coșciug și ăla ultimul a rămas deschis. Aia vreau eu să spun, că eu zic că e bine...

Nu există o dramaturgie care să vorbească neviolent omului despre Dumnezeu. „Crimă și pedeapsă” vorbește violent. Ceva însă acum se va naște. Sunt convins, pentru că omenirea cunoaște o criză pe care Sfinții Părinți ai Bisericii au prevăzut-o, au spus de lucrurile astea: „...și vor veni vremurile cele din urmă...”. O criză fantastică. Și atunci trebuie să se întâmple o mutație. Asta este credința mea, a lui Dan Puric, acum când văd numai vip-uri, filme jgoase la televizor și zic: și se va naște. Asta este nădejdea mea: din nimic se va naște.

Mi-a zis mie un oligofren, acu' vreo 20 de ani: „Mă, tu faci pantonină la ăștia...”. Nici nu știa să zică pantomimă. Zic: „Da ăștia ce sunt măi, arabi, bulgari? Ce, tu nu ești tot român?”. Zice: „Da, mă, da' îs tâmpiți...”. Și eu singur am făcut lucrul acesta. Și de atunci am făcut globul pământesc de două ori, am fost și în România. Bine... mă ascund ăștia cu televizorul că nu trebuie, e jenant să faci lucruri bune pentru țară, e chiar penibil. Poate la ore mai târzii, așa, le e jenă. Dacă se viola ceva prin Viena, dacă se spărgeam un magazin, era pe prima pagină: „Puric mort de foame la Viena”. S-adunau zece mii de ziariști. Dacă scot o faptă bună, n-are rating. Vedeți cum zice jegosul: „...n-are reiting...”. El știe. De unde știi tu măi amărăture, cu creierul tău de gibbon, că are reiting? De unde ai tras tu concluzii asupra poporului român, mă? Dacă tu furajezi ca găinile din Crevedia numai cu pește pisat. Cică de-aia a apărut vaca nebună că mânca vaca pe vacă. M-ați înțeles, o pisau și o dădeau la mâncare, ca să facă economie la iarbă, bănuiesc.

Care a fost momentul cel mai important al vieții dumneavoastră, care v-a făcut să sluiți atât de frumos creștinismul?

Eu nu pot să spun că personal am cunoscut un moment. Au fost momente, care cred că undeva, Dumnezeu s-a milostivit de mine și mi-a dat ochi să văd. Am trecut prin niște momente atât de dramatice în viață și scăpând din ele, dar nu scăpând așa la modul fachiric, cu minuni din astea, ci într-un mod cu totul și cu totul inexprimabil.

Nu puteam să-mi leg mântuirea sau limpezimea mea sufletească de opera unui om sau a unei ideologii. Până și povestea cu care am debutat, când eram copil și mă uit acum la cei 48 de ani ai mei, dând înapoi, să-mi dau seama ce milă a avut Dumnezeu de mine, ca să-mi dea ochi să văd pe bunicul meu bolnav și pe doctorul mai bolnav decât el, care a venit cu salvarea, și să-l mint că bunicul are 18 ani. Eu am auzit de Dumnezeu, prima oară, de la bunica. A zis prin casă, eram în clasa a II-a: „Auzi dragă, ce zic comuniștii ăștia, sunt tâmpiți, că Dumnezeu nu există”. Ce pregnantă a avut... Înseamnă că există o forță mare pe care ei o numesc Dumnezeu.

Și v-am spus prima manevră care am făcut-o. L-am ținut să mă ajute la extemporal și Dumnezeu nu m-a ajutat. Și am stat supărat pe Dumnezeu mult timp, dar Dumnezeu nu era supărat pe mine. Eram numai eu, parțial. Fiind pionier, utecist, m-am făcut membru de partid, v-am povestit eu cum m-am făcut membru de partid. Zic: „Domnule, eu nu pot să mă fac membru de partid”. „De ce?”. „Nu pot, că bunica a fost cu străjerii, tatăl meu a fost moșier, a avut pământ”. Mi-a zis Cotescu: „Mă, puiule, tu ești nebun, mă? Vrei să ne dea pe toți afară? Suntem numai cu securiștii. Avem și băieți inteligenți în jurul nostru, măi, nu se poate...”. A venit Amza și a zis: „Măi, Dănuț, ce, ești nebun? Stai aici”. Amza, mare actor... Eram înconjurați, eram în ghetou. Săracii, se apărau și ei cum puteau. Eu i-am cunoscut. Și vine un amărât de dincolo să-mi spună mie să dau Biserica la o parte. Eu n-am s-o uit niciodată pe baba aia care mi-a dat colivă când eram UTC-ist; m-a încreștinat, așa, subtil.

Sunt cadru didactic. Dinadins, deseori activitățile sunt puse în zi de duminică, dimineața, în timpul Sfintei Liturghii. Cum ar fi mai bine, pentru sufletul meu, să procedez?

Dacă le spui că nu e bine te fac taliban, te fac sectar, ești sectant. Într-o dimineață m-am pomenit cu două fapte la ușa la mine; eram obosit, seara avusesem spectacol și la ora 7 sună la ușa. Era una tânără și în spatele ei o față din asta... una mai grasă cu o față ticăloșită. Se uita... avea radar. Mi-am zis că aia e baza, e centrul, vârful de laser. „Bună dimineața! De unde sunteți dumneavoastră, de la Electrica?”. Nu mai puteam de oboseală... Ele zic: „Noi suntem

martorii lui Iehova”. Zic: „Și eu sunt martorul lui Dumnezeu. Ce ne facem?”. Și s-a terminat discuția.

Dar mi se pare acuzabil faptul să nu spui, mai ales acum; mi se pare chiar detestabil. E un timp... Spunea Părintele Cleopa: „Munca fără rugăciune este servilism, iar ruga fără muncă este cerșetorie”. În discursul meu am spus că „omul frumos” îi acordă timpul majoritar lui Dumnezeu. Și când merge pe stradă și oriunde. Sfântul Apostol Pavel zice să ne rugăm neîncetat. Asta nu înseamnă că trebuie să îngenunchezi în fața fiecărui pom, ci este starea interioară pe care o ai. Altfel lumea te răpește... De ce trebuie să ne rugăm măcar dimineața și seara? Mi-a zis mie un monah o chestie extraordinară: „Să te rogi”. „De ce?”. „Se murdărește cămașa; s-o schimbi”. Zice Sfântul Apostol Pavel un lucru extraordinar? Noi nu vrem să dăm cămașa asta jos, haina asta de pe noi, ci s-o punem pe cealaltă peste, ca trupul muritor să se sfințească, să treacă la cele veșnice. Ce expresie fundamentală! Nu renunți la condiția ta de muritor, ci pui haina asta care te sfințește, haina lui Hristos. Ce este rugăciunea decât o fereastră deschisă către Bunul Dumnezeu. De ce te rogi la biserică numai la cutremure și la cancer? De ce nu vezi că și tu ești un călător în lumea asta? Este o poziționare continuă în fața lui Dumnezeu, fără nici un fel de fanatism. De aici iese dreapta măsură, de aici iese discreția neamului românesc. Au unii extreme din astea, se dau cu capul de cruce, își bagă piroane – am văzut prin Filipine – se flagelează... Nu există așa ceva! Există o dreaptă măsură. Eu nu am văzut poporul român decât în discreția lui creștină.

Ce înțelegeți prin „acasă”?

„Acasă” ești acolo unde lucrurile astea sunt în rost - cum spunea Constantin Noica – în rostul lucrurilor... Marele filozof Hegel vorbește de destinul/rostul creștinismului, protestant fiind, că la ei protestantismul nu s-a născut aiurea. S-a născut dintr-un protest pentru că făceau indulgențe, făceau tot felul de aberații și oameniiăștia deștepți au zis: „Nu se mai poate! ȳ

Mai bine mă rog la un perete alb decât la o Madonă făcută cu ruj pe buze și cu sclipici în cap – artă psihologizantă. Ați văzut dumneavoastră în bisericile românești așa ceva? Icoana aia sfântă care stă

acolo... A, da... că și la noi au început cu brelocuri cu chiciuri pe margine.

Aia este mitocănizare a vectorului spre biserică. Aia se face, ce să faci? Dar și aia trebuie curățată. Dar esența rămâne esență. Ați văzut dumneavoastră vreo frescă din asta?

Încercam să-i spun băiatului acela mutant de la televiziune ce înseamnă sfântul. Țștia fac din icoană fotografie, poză, ca la anchetă. Ei cred că pictorul care pictează un sfânt îi face o poză, îl fotografiază ca la buletin. N-ați văzut că te crispează: „Stai așa. Nu zâmbi. Întoarce capul așa... Mai sus, vă rog... Ochii la mine”. Și n-ați văzut că avem față de imbecili toți în buletine? E unul acolo... Nu vă spun ce păteam la pașapoarte, mă umileau public: „Umerii mai sus, mai jos...”. Și am față de imigrant din acesta, speriat, așa... Toți din România te ceartă de la ăla cu poze până la milițianul din colț, care și acela e șef. Pe vremea lui Ceaușescu a venit la mine și zice: „Dă buletinul”. Am dat buletinul. „Cum te cheamă?”. Zic: „Scrie în buletin”. „Lasă mă asta ce scrie aici! Mie să-mi spui cum te cheamă!”. Apoi i-am zis: „Acolo în poză sunt fiul lu’ mama, în rest sunt fiul lui Hristos”. Milițianul era exersat, a zis: „Țștia au dublă identitate...”.

N-ați văzut că se face istoria alternativă? Avem istorie alternativă, avem părinți alternativi. Creștinismul, Ortodoxia este o alternativă, nu? Și mama poate să fie o alternativă. Mai am 8 mame la scara de vizavi. Ați înțeles? Adică, de aici apare schizoismul, ființa dublată, triplată etc.

Spunea într-un loc Petre Țuțea: „Nu mi-e teamă de moarte, mi-e teamă să nu se întâmple să mor necreștinește”. Puteți comenta, vă rugăm...

Îmi aduc aminte de o corespondență – în ultima perioadă a vieții lui Petre Țuțea – între el și Geo Bogza, care era de stânga... Ambii, după revoluție, ajunseseră martorii unui pariu pus greșit de Bogza și unui pariu câștigat de Țuțea, dar cu ce suferință... Țuțea acționa hristic, paradoxal. L-au pus să omoare gângăniile... Pe mintea asta uriașă... pe creștinul ăsta uriaș... l-au pus comuniștii ășia [postrevoluționari], l-au umilit pe acolo cu pompe de omorât gândaci, cu măturători... Stătea în parc și a trecut Geo Bogza – care era

academician - pe lângă el. L-a văzut, știa că-i Țuțea și i-a dat 100 de lei.

Și zice Țuțea: „Am primit-o”. Și a mai zis: „Îmi ești dator” [adică Bogza pierduse pariul!]. Extraordinar! Nu a refuzat-o, n-a zis că nu, ci : „Îmi ești dator”. Un gest uriaș.

Îmi aduc aminte corespondența dintre ei. Geo Bogza zicea: „Mi-e frică de moarte”. Iar Țuțea zicea: „*Măi, mie nu mi-e frică de moarte. Mie mi-e frică să nu mor necreștinește. Vreau să mor ca unchiul meu*”. „*Cum a murit unchiul tău?*”. „*Unchiul meu trăgea să moară și a zis nepoatei lui: «Dă lumânările pe care le ții la spate și pune-mi-le la cap»*”. Știa, era împăcat. Cu alte cuvinte: „*Nu-mi ascunde mie moartea, lasă-mă să o privesc*”. Este unul dintre răspunsurile teribile. Acesta e Țuțea și mai sunt ca el mulți.

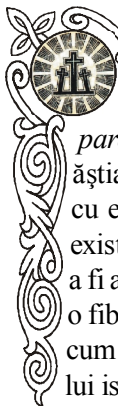
Credeți că Mihai Eminescu se încadrează în trăsăturile «omului frumos»? Care e opinia dumneavoastră față de persoana lui?

Noica îl numea pe Eminescu „*omul deplin al culturii românești*”. Eminescu este „*românul frumos*”. Și am să vă spun de ce. Există un popor al lui Eminescu intolerant. Eminescu face cu poporul român ce a făcut Iisus Hristos cu pescarii. Niște pescari profesioniști se întorc supărați [că n-au prins nimic] și întâlnesc un „bărbos” pe marginea lacului. „Pletosul” ăla le zice: „Aruncați plasa mai la adânc”. Și au râs. Dar au aruncat-o și au scos atât de mult pește cum n-au scos în viața lor. Se pare că Ioan L-a recunoscut primul. Și atunci instantaneu Petru a căzut în genunchi și a zis: „*Alungă-mă de la Tine, Doamne, că om necredincios sunt*”. Și tot instantaneu i-a spus Hristos: „*Ridică-te, Petre, de acum încolo pescar de oameni vei fi*”. Ce schimb fulminant în a recunoaște. Vă dați seama ce s-a întâmplat acolo?

Eminescu spune același lucru: „Mai la adânc. Aruncați plasa mai la adânc. Înapoi la Mușatini. Înapoi la voievozi. Înapoi la demnitate”. Ce frumusețe în omul ăsta! Nu cunosc român care să fi iubit mai mult neamul românesc decât Eminescu. E un crucificat. Nici n-a apucat să trăiască prea mult: până la 33 de ani, că până la 38 era moarte civilă. Se pare că a fost asasinat.

Important este că a crezut în neamul românesc, l-a iubit și l-a declinat major, nu umil. În dialogul din „*Scrisoarea III*” dintre Mircea cel Bătrân și Baiazid vedeți demnitatea și forța acestui

neam. Era un copil când a scris versurile alea. Când i le-am citit fiului meu – care la școală învață verzi și uscate – a zis: „*Vai, tată, parcă este o simfonie. Te cutremură*”. Și-mi spun mie răpciugoșii ăștia că Eminescu e un poet romantic cu care nu știm ce să facem cu el în literatură că nu există sintagma de poet național. Dar ce există atunci? Adică să te dezrădăcinezi. Eminescu este un fel de-a fi al neamului românesc în puritate și în tărie. Eminescu a surprins o fibră voivodală a neamului ăsta de care avem nevoie cu toții. Așa cum fiecare popor în momentele de criză a făcut apelul la demnitatea lui istorică. Nu suntem singurii pe pământ. Că nu trebuie să fim noi lăsați să facem exercițiul acesta? Asta e o treabă de strategie păcătoasă, de dincolo.

Caragiale a surprins mitocanul român: pe Mitică, balcanicul, jegosul, lepra, omul care face revoluție la Cambrinus: după ce a băut berea pleacă dincolo. Acel procent de 90% din populația țării de astăzi. 10% e poporul român. 90% e formată din Mitici. În istorie a învins Caragiale. Poporul a devenit populație. Dar istoria dăinuirii noastre a făcut-o poporul lui Eminescu. La Mărășești n-a murit Mitică al lui Caragiale, ci a murit „oi:mul” lui Eminescu. În pușcăriile comuniste a murit „omul” din fibra lui Eminescu care iubea poporul român. A murit creștinul adânc. Țăla s-a sacrificat. Lepra s-a adaptat. Am fost la Sighet și erau 20, 30, 40, 50 de partizani; restul erau oameni care au stat în dizidență, îi ajutau... Dar câți trădători! Citiți cartea lui Ion Gavrilă Ogoranu (Elisabeta Rizea – luptătoare în munți) să vedeți câtă trădare a fost în neamul ăsta. De unde Eminescu a sesizat această ruptură de genă, acest amestec nenorocit care ne-a rupt frumusețea interioară.

Eminescu înseamnă „a arunca plasa mai la adânc”. Înapoi la voievozi, înapoi la Mușatini. Asta nu înseamnă că te duci acum într-o tradiție, ci este vorba pur și simplu de demnitate. Gândiți-vă dumneavoastră că Mircea Vulcănescu făcea parte din poporul lui Eminescu. Un om de o cultură, de un creștinism uriaș anchetat de niște jechoși, niște lepre, niște analfabeți. S-a apucat să spună în ultimul lui cuvânt o poveste. Cui? Eu cred că el vorbea cu Dumnezeu, nu la plutonierii ăia pe post de procuror (cum sunt și acum: toți plutonierii și toți nenorociții au ajuns miliardarii țării și au scos și album. Parcă sunt Jurassic Park: cei 300 de milionari, de handicapați mintal cu

bani. Țăstia sunt modelul țării și vede copilul modelul țării. Țăstia au crescut din leprele alea care-l judecau pe Mircea Vulcănescu. Mircea Vulcănescu care s-a sacrificat pentru puștiul ăla de 20 de ani, s-a făcut saltea). Și s-a apucat să spună o poveste creștină. Era aberant în fața plutonierilor pe post de procurori ai poporului. Și a zis: „Există doi sfinți care au ieșit într-o zi din biserică: Sfântul Ioan Casian și Sf. Nicolae. Și în odăjdiile lor frumoase au ieșit de la slujbă. Într-un colț era un țăran căruia i s-a băgat calul în noroi. Și Sf. Nicolae spune: «Eu mă duc să-l ajut». Și celălalt zice: «Nu, spiritul nu coboară niciodată la suflet». Și el a zis: «Ba da». S-a dus și în odăjdiile lui curate îl ajută pe țăran să scoată calul”. Și zice Mircea Vulcănescu: „Nu știu de ce poporul român îl iubește mai mult pe cel din urmă”. Asta a spus el în ultimul cuvânt la niște maimuțe. De ce o fi spus-o, Doamne? Ca să-l salveze, să nu-i dea 50 de ani de pușcărie? Să nu-l omoare? A spus-o pentru că era creștin și a mărturisit. Creștinul nu ține cont decât de Bunul Dumnezeu. Dacă era discursul unui om fără Dumnezeu nu vorbea cu Dumnezeu în el. Zicea: „Cred că gradul meu de vinovăție nu este foarte mare. Eu trebuie să suport legile care erau atunci. Încerca o apărare civilă”. Cu cine? Cu cine să te aperi?

Mă vedeți pe mine vorbind la dimensiunea asta creștină cu niște neica nimeni din Televiziunea Română la top show-uri? Mă tot invită. Refuz. Mă duc din când în când, când consider eu că mai pot să prind un culoar ca să mai spun ceva omului. Eu îi spun de Dumnezeu și acela mă întreabă: „Și, cum stați cu femeile?”. Și eu ce să-i spun: „Măi, nene, mai invitat la emisiunea «Iartă-mă»? La toate cretinismele tale, la manelele tale?”. N-ați văzut cum fac alternativă: cheamă un homosexual, o lesbiană, unul care face filme porno și un preot. Adică preotul este în alternativă. Nu trebuie să se ducă acolo. Nu spunea Hristos: „Nu sunt dintre oile Mele toți”.

Bunul simț în România este o chestie din ce în ce mai rară. Trăim lucruri care marginalizează un asemenea comportament. Dar tocmai de aceea trebuie să mărturisim lucrurile astea cu o anumită atitudine. Mi se pare necreștinește să ne lăsăm copleșiți. E o falsă

victorie, țineti minte ce vă spun! Cine crede cu adevărat în Dumnezeu nu se teme de așa ceva.

Trebuie să înțelegem că au fost niște urgii care au trecut, este un tsunami care vine peste noi în continuare. Se vor ridica oameni care să vorbească. Vă veți ridica dumneavoastră atunci când va fi momentul. Sau o parte din dumneavoastră... dar vă veți ridica în a apăra lucrurile astea mici care fac parte din acel fel de a fi împreună, din cuviință. Cuviința este atacată. Vedeți limbajul care este în televiziune, vedeți limbajul care este în presă. Vă vorbeam de normalizarea răului, a patologicului. El intră în normal. Și dacă tu mănânci în infecție și te miri că te îmbolnăvești, atunci ce mai cauți? Și microbul e o chestie democratică. Dar ce, microbul nu-i o ființă vie? Are dreptul la viață. Stai cu virusul de vorbă. Și totuși... pe ticălos nu-l pui la masă. Există forme de convertire, dar există și forme de separare. Chiar trebuie să primim totul în numele democrației? Democrația înseamnă cumva răzbunarea mediocrității și a mitocăniei? Nu vedeți numai în programele de televiziune că nu se dă nimic inteligent? Eu am luptat tot timpul la nivel de divertisment, de umor... numai cretinisme... așa vor ei. Restul se închide. Eu nu am dreptul în Televiziunea Română să intru cu programe de divertisment; nu-mi dau voie. Și nu numai eu... Mai țineti minte cum erau chiar pe vremea comunismului mari actori care se manifestau... Nu. Sunt amatori, vulgari, proști, pe urmă băgați în telenovele cu actori ca să-i zăpăcească și pe ăia... adică sunt lucruri amestecate. Și asta înseamnă un soi de mediu sinistru, de incubator pentru nesimțitul român. Țăla care trece cu Porche te taie pe tine care lucrezi de dimineața până seara. Trece un nenorocit din acesta și copilul mic îl vede, se uită la tatăl său și zice: „Tu ești prost că muncești”. Ai carte, n-ai parte! S-a schimbat! Acesta este destinul bunului simț, dar trebuie luptat, din punctul meu de vedere, cu o forță extraordinară. Trebuie spus: „Da, domnule, ești nesimțit! Da, domnule, nu ai ce căuta în Parlamentul României! Ești un iresponsabil! Da, domnule, ai făcut averi, ai fraudat. Da, domnule, nu ai ce să cauți pe un post național de televiziune. N-am nevoie de discursul dumitale”. „Ești tiran?”. „Da! Cu nonvaloarea sunt tiran, tot așa cum un medic bun zice: Afară cu mizeria din spital”.

Vă convine ca copilul dumneavoastră să aibă acces la mediul acesta nenorocit? Și chiar dumneavoastră să aveți? Ei ne gestionează cu infecțiile lor și în numele democrației eu mă infectez cu orice? De unde până unde faci dumneata echivalența între bunul simț și terorism? De unde până unde a fi normal, a avea o cenzură a bunului simț devine o dictatură?! Ei confundă și se apără lepra cu așa ceva: „A, te întorci la Ceaușescu...”. Una era cenzura politică, măi nenorocitele, și alta e cenzura bunului simț. Du-te și spală-te pe mâini când vii la masă. Fă norme de igienă și sufletească și corporală. Nu vedeți că tot timpul nostru este măcinat, este mâncat de asemenea oameni? Este fagocitat.

Dacă vi s-ar cere să precizați un semnal de alarmă pe care-l trageți pentru națiunea română creștină, care ar fi acela?

Descreștinarea. Statul - ca formă istorică - intră într-o comunitate, neamul se retrage în Biserică. Ca să lovești neamul, lovești Biserica.

Pentru a încorona discuția din această seară care a fost de mare folos pentru noi toți, o ultimă întrebare: care ar fi valorile prime pe care un creștin ortodox se cuvine să le cultive sub semn imperativ astăzi?

Curajul creștin.

**De la Facere
la Apocalipsă.
Rătăcirii și regăsiri**

Nu mai e nevoie de informatori Avem cipuri!

Nu mai e nevoie de URSS, avem UE

Este vremea muceniei!

Luptați până la capăt!

Nu vă temeți!

Arhimandritul Justin Pârvu

Mănăstirea Petru Vodă, 14 Ianuarie 2009

Iubiți fii ortodocși ai acestui neam

Cu multă durere și îngrijorare vin să vă adresez aceste cuvinte, pentru care mă simt dator în fața lui Dumnezeu și conștiința și inima nu mă lasă să trec nepăsător pe lângă acest val primejdios care s-a ridicat să înghită toată suflarea omenească, chiar și pe cei aleși, de este cu puțință. Nu în calitatea mea de biet monah, ascuns într-un vârf de munte, era să vă aduc la cunoștință aceste pericole ce se ivesc asupra Bisericii lui Hristos, în primul rând, ci a arhipăstorilor, mai marii acestei Biserici. Dar *dacă ei trec aceste lucruri sub tăcere, având preocupări mai de seamă decât are acest popor, eu nu pot să trec cu vederea glasul vostru, al celor care ați rămas credincioși cuvântului Evangheliei lui Hristos, ați așteptat și mi-ați cerut cuvântul în privința acestor realități dureroase în care ne aflăm.*

De aceea, fiii mei, vin și vă spun că a sosit ceasul să-L preaslăvim pe Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, singurul Dumnezeu adevărat. **Nu credeam că voi trăi să văd și eu începutul acestor vremuri de durere, apocaliptice - dar iată că mânia lui Dumnezeu a venit mai degrabă asupra noastră, pentru toate păcatele și fărădelegile pe care le-am săvârșit.** Și văd cum bieții oameni nu sunt pregătiți să facă față acestor capcane ale vrăjmașului, a cărui nouă lucrare acum este să pecetluiască sufletele voastre cu semnul Fiarei - 666. Toți am citit Apocalipsa și înfricoșătoarea profetie - scrisă cu 2000 de ani în urmă: „*Și ea(fiara) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei*”(Ap.13:16-17).

Vremea în care ne aflăm acum este *premergătoare* acestei profeții. Prin lege, prin ordonanță de guvern, românii sunt obligați să se încadreze într-un plan de urmărire și supraveghere la nivel național și mondial, proiect care le răpește de fapt oamenilor libertatea. Românilor li se cere să-și pună pe pașapoartele și permisele auto acest cip biometric ce conține amprenta digitală și imaginea facială. Poate pentru mulți dintre dumneavoastră acest cip pare un lucru nesemnificativ, dar **în spatele acestui sistem de însemnare a oamenilor, de codare și stocare a datelor de identificare se ascunde o întreagă dictatură, un întreg plan demonic, prin care de bună voie îți vinzi sufletul diavolului. Însemnarea oamenilor, ca pe vite, este primul pas al unor alte măsuri luate pentru controlul absolut al ființei umane.** Dragii mei, după cum proorocesc Sfinții Părinți, primirea acestui semn este lepădarea noastră de credință. Să nu credeți că putem sluji și lui Dumnezeu și lui mamona. Nu, dragii mei, nu primiți acest însemn diavolesc care vă răpește ceea ce vă aparține prin moștenire de la Dumnezeu, dreptul la identitate, dreptul la unicitate și originalitate, al fiecărei ființe umane! Trebuie să vă apărați acest drept de la Dumnezeu, chiar de ar fi să plătiți cu prețul vieții voastre. În zadar câștigați cele ale lumii, dacă vă pierdeți sufletele voastre și ale copiilor voștri, pentru că Sfinții Apostoli ne spun clar „*se cuvine să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni*”.

De aceea vă spun: este vremea muceniei! După părerea mea ne aflăm în vremurile în care singura cale de mântuire este mucenicia. De-abia acuma este momentul să mărturisim cu propria noastră viață, până acum ar fi fost o risipă de energie. Din păcate noi nu avem un tineret ortodox la fel de riguros ca cel al grecilor, al nostru este mai evlavios, ce-i drept, dar și mai lipsit de vlagă și de reacție. Se știe foarte bine cât de curajos au reacționat grecii dar și sârbii, când au protestat împotriva acestor cipuri și a sistemului însemnării și controlului total al identității. Tinerii lor au fost formați de mici în duhul acesta patristic, atât în familiile cât și în școlile lor - ei au noțiuni de Vechiul Testament, de Noul Testament; din tată-n fiu s-a predat această tradiție patristică. De pe timpul comunismului încoace noi am dovedit că rămânem constanți slugi altora, uitând de curajul și demnitatea românilor

de altădată. Toate popoarele vecine au încercat să scape de comunism, să-și impună cumva neatârănarea - și au reușit într-o măsură oarecare. Dar România, care a fost: cel mai crunt lovită de fiara comunistă, al cărei popor a îndurat cele mai cumplite crime și decimări în lagăre și deportări, a ajuns astăzi putregai. La noi în biserică situația este destul de anevoioasă deoarece credincioșii nu sunt destul de informați cu privire la aceste provocări ale lumii de azi. La noi, bietul român, dacă îl măgulești un pic, nu mai ține cont de nici o normă evanghelică. El este vinovat numai prin neștiință deoarece dacă el n-are câtuși de puține cunoștințe de la biserică, de la școală, din familie, din societate - ignoranța e cuceritoare. **Pentru că el are un text în capul lui:** „*supuneți-vă mai marilor voștri*”; **la el trebuie să meargă textul. Păi, pe noi nu ne acuzau în pușcărie, folosindu-se cu viclenie de textul scripturistic, așa cum fac și sectarii?-** „*Voi ați fost încăpățânați măi, voi ați fost răzvrătiți, n-ați ascultat de cuvântul Evangheliei - păi, ce creștini mai sunteți voi? Voi vă pierdeți viața zadarnic*”. **Așa încercau să ne reeduce comuniștii roșii de atunci, si tot astfel fac acum cu poporul nostru comuniștii de azi îmbrăcați cu haine albe.**

Se vrea și se încearcă **o desființare a sacrului prin relativizarea valorilor fundamentale, a adevărului de credință prin ecumenicitate, se vrea înregimentarea și uniformizarea pe model ateist a copiilor noștri.** Dacă îi spui acum unui cetățean care are cinci copii în casă - „Măi, nu mai lua buletinul sau pașaportul” - păi el nu înțelege. „Păi, părinte, eu ce le mai dau de mâncare”? Și-l pui în fața acestei situații grele. **Suntem noi dispuși ca Brâncoveanu de altădată să facem sfinți din copiii noștri? Nu suntem pregătiți. Și atunci cine poartă toată această vină? Nu noi, biserica? Nu noi, mănăstirile, care suntem în fața altarului avem datoria să spunem oamenilor adevărul și să-i prevenim la ceea ce-i așteaptă pe mâine? Dar în protopopiate nici vorbă să se pună o astfel de problemă, ești respins, ești catalogat naiv și depășit - ba chiar mai face și glume pe seama ta. Deci dacă preotul nu are habar de lucrurile acestea, atunci ce să mai spui de bietul credincios care săracu’ de-abia deschide Biblia de două**

n viață? Vina este de partea tuturor celor ce răspund de educația și formarea acestui popor - de la învățători, profesori până la preoți și miniștri.

Vă cer, așadar, în numele Mântuitorului Hristos, Care a spus „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.” (Matei 11: 32-33), să cereți autorităților române să abroge legile care permit îndosărierea și urmărirea electronică a creștinilor, renunțarea la libertatea cu care ne-am născut.

Dar o să primim plata păcatelor noastre, moartea, osânda noastră, care să nu fie, ferească Dumnezeu, de răscumpărat. Pentru că Hristos Și-a vărsat sângele o dată pentru tine. **Ei bine, poporul acesta, prin fruntașii săi, s-a ticăloșit până la culme, prin trădarea tradițiilor și credinței strămoșești. Iar noi am refuzat această răscumpărare prin neprezentarea acestor adevăruri scripturistice; am fost deseori absenți din fruntea micii oștiri a Adevărului.**

Să rezidim neamul acesta! Dar nu vom putea izbândi lucrul acesta dacă nu ne vom rezidi fiecare în parte sufletele noastre. **Să ne pocăim și să ne punem cenușă în cap, ca să ne dea Domnul harul și puterea de a primi mucenicia. Va trebui să creăm mici fortărețe, mici cetăți de supraviețuire, la sate, acolo unde mai sunt încă oameni care pricep și își amintesc Rânduiala, unde să avem pământul nostru, școala noastră - în care să ne creștem copiii în duhul aceasta ortodox, să avem spitalele și moașele noastre. Copiii încă de la naștere trebuie protejați - pentru că, după cum vedeți, vor să implanteze acest cip pruncului la naștere.**

Fiecare este dator să-și mântuiască sufletul. **Fiecare să se intereseze și să vadă că ne aflăm în fața unui moment de cumpănă în care ai de ales: să-ți pierzi sufletul sau să-ți salvezi sufletul. Cel care nu s-a interesat până acum, nu e târziu încă să afle și să se dumirească.**

Acum e timpul jertfei, prin vorbărie și prin conferințe nu mai facem nimic.

Să te duci, române drag, fără frică, direct spre vârful sabiei, ca străbunii noștri cei viteji, să te duci ca o torpilă japoneză, să mori în brațe cu vrăjmașul! Acum suntem exact ca în arena romană cu fiare sălbatice - stai aici în mijlocul arenei și aștepti, ca și creștinii de odinioară, să dea drumul la lei. Așteptați să fiți sfășiați, ruși, altă scăpare nu mai e! Lupta este deschisă. Luptați până la capăt! Nu vă temeți! Așa cum a început creștinismul, așa va și sfârși - în dureri și în suferință. **Pecetluiți creștinismul cu mucenicia voastră!**

Iubiți frați întru cinul îngeresc și întru slujirea preoției, fac un apel către frațiiile voastre să întăriți acest text cu semnătura proprie, în numele mănăstirii și parohiei pe care o păstoriți.

România - un posibil loc de început al pecetluirii apocaliptice?

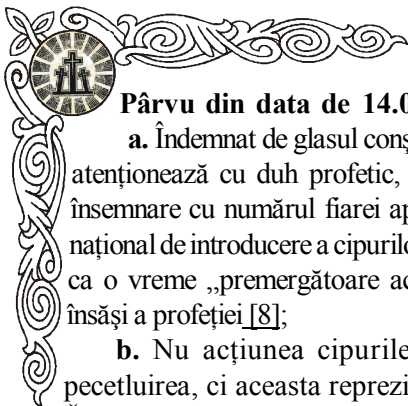
Pr. Prof. Dr. Mihai Valică

Universitatea A. I. Cuza, Iași,
Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae”

Din ianuarie 2009 a început în România, cu o grabă suspectă și tacită, eliberarea de pașapoarte și permise de conducere cu cip RFID [1], fără ca cineva să cunoască în detaliu datele stocate pe cip. În vederea aderării fără rezerve la spațiul Schengen [2], prevăzut pentru 2011, și executând cu multă râvnă și acribie directivele UE [3], România extinde procedeul și la alte documente personale cum ar fi: actul de identitate, cardul de sănătate, precum și alte documente de călătorie.

Pe fondul acestei acțiuni Părintele Justin Pârnu a dat un comunicat, care a creat anumite controverse, contestații și reacții.

Cu binecuvântarea IPS Teofan, prezint mai jos părerea mea referitoare la problema ridicată de Părintele Justin, întrucât sunt doctor în Teologie Socială Aplicată, disciplină care reglementează moral relația Bisericii cu lumea [4] și cadru didactic universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae” din Iași, specializarea: Biserica azi. Istorie și Actualitate.

1. Sinteza psiho-teologică a comunicatului Părintelui Justin

Pârnu din data de 14.01.2009 [5]

a. Îndemnat de glasul conștiinței și curăția inimii, Părintele Justin atenționează cu duh profetic, de pericolele unui posibil început de însemnare cu numărul fiarei apocaliptice 666 [6] și consideră planul național de introducere a cipurilor biometrice pentru buletin și pașaport, ca o vreme „premergătoare acestei profeții” [7], deci nu derularea însăși a profeției [8];

b. Nu acțiunea cipurile biometrice în sine este egală cu pecetluirea, ci aceasta reprezintă doar un început și „o capcană a Cș:vrăjmașului” [9]. E posibil ca ulterior aceste date să fie folosite pentru trecerea la acțiunea propriu-zisă, iar odată începută, să pregătească pas cu pas, psihologic-perceptiv și mental acțiunea finală: pecetluirea;

c. În acest context, Părintele Justin îndeamnă credincioșii să fie vigilenți și dacă e nevoie chiar jertfelnici, să primească martirajul, dacă vor fi forțați să primească „inofensiva” acțiune, adică acceptarea cipurilor biometrice pentru buletine și pașapoarte;

d. Recunoaște că nu este de datoria sa să facă această atenționare, ci ar fi fost de datoria „arhipăstorilor, mai marii acestei Biserici”, însă **din cauză că ei nu iau atitudine, sau nu consideră acest lucru un pericol, se substituie acestora și din dragoste pentru neam și Biserică trage un semnal de alarmă**, considerând ca acest „proiect le răpește de fapt oamenilor libertatea” și ar grăbi și chiar ar ușura ulterior procesul de pecetluire.

e. Prin Cuvintele: „**Este vremea muceniei! Luptați până la capăt! Nu vă temeți!**” vrea să marcheze acest lucru și vrea să spună, că **dacă acum, când acțiunea este abia la început, creștinii nu vor fi capabili de jertfă și împotrivire, mai târziu va fi și mai greu;**

f. Dacă această acțiune nu ar fi fost proorocită cu 2000 de ani în urmă de Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, demersul pe care guvernânții, cu știință sau neștiință, îl fac prin acest proiect, nu ar fi fost pus sub semnul întrebării sau al contestării, ci nebagat în seamă, sau poate chiar considerat un lucru benefic. Însă dacă luăm în serios Sf. Scriptură și în special proorocia din **Apocalipsă 13**, atunci, după părerea mea, **demersul**

Părintelui Justin este justificat teologic, responsabil și profetic, întrucât există multe date comune între acțiunea introducerii cip-urilor biometrice și atenționarea profetică din Apocalipsă [10].

2. Legislația națională, internațională și europeană referitoare la cipurile biometrice

a. Regulamentului Consiliului Europei nr. 2.252/2004 [11] dă recomandări și detalii tehnice privind cip-urile biometrice [12], însă nici o țară din lume nu s-a grăbit să le implementeze cu atâta acribie tehnică și obediență. **România este prima țară-pilot-cobai de pe planetă cu un asemenea proiect experimental**, iar guvernarea trecută a reglementat aceasta prin: OGU 94/2008 [13], HG 1566/2008 [14], OG 207 din 04/12/2008 [15].

b. Acțiunea cip-urilor biometrice a „început în pas de marș” în județul Ilfov de la 1 ianuarie iar până în iunie 2009 se urmărește extinderea sistemului informațional biometric în toată țara.

c. Din decembrie 2008 a început în România emiterea unui nou model de permis auto de tip card, care conține de asemenea un cip electronic pe bază de cod de bare. Cip-ul conține date personale uzuale, date medicale, istoricul bolilor, contravenții rutiere, etc. Acțiunea a început fără o bază legislativă și fără o promovare mass-media corespunzătoare.

d. **Pentru 1 ianuarie 2011 este programată introducerea noilor cărți electronice de identitate cu cip. Platforma-pilot-cobai informațional** va fi implementată în județul Caraș-Severin, de unde se va extinde proiectul și în celelalte județe [16]. Informațiile sunt memorate pe 2 suporturi: banda optică și circuit integrat de tip smartcard (cip). Datele înscrise nu pot fi șterse, ci se poate doar adăuga la ele informații, iar această acțiune o poate face nu numai Ministerul Internelor, ci și cel al Comunicațiilor! [17] Există așadar un drept discreționar asupra naturii și cantității informațiilor înscrise, întrucât nu este reglementat cine are dreptul să înscrie, care sunt criteriile de selecție, a ceea ce trebuie scris și ce ar putea afecta imaginea sau confortul psihic al persoanei în cauză, etc.

e. **Abuzurile se extind și mai aberant prin legea 298 din 21 nov. 2008, care obligă pe furnizorii de servicii de comunicații electronice, să păstreze orice**

convorbire telefonică, orice

sms sau e-mail pe ultimele 6 luni și să le pună la dispoziție, la solicitarea autorităților competente. [18]

f. Îngrijorător este faptul că, nici o lege sau normă națională, europeană sau internațională nu garantează discreția, securitatea absolută a datelor înscrise și nu prevede sancțiuni clare pentru cei ce le-ar utiliza în alte scopuri, sau ar comite erori tehnice sau neglijență în securizarea datelor.

g. Până în prezent doar Asociația Civic Media [19] a semnalat și contestat abuzul acestor legi și încălcarea drepturilor omului, pe când unii membrii „justițieri” ai societății civile sunt preocupați mai departe și interesați obsesiv doar de scoaterea icoanelor din școli...

3. Scopul cip-urile RFID

Anunțate deja de doi ani, pașapoartele biometrice conțin imaginea facială și amprentele deținătorului. Cerute de Statele Unite, pașapoartele vor fi emise în premieră de România, în ciuda faptului că **unii experți susțin că este nevoie de doar patru ore pentru a decrifica informațiile de pe cip** [20].

Cip-urile RFID sunt menite să înlocuiască codul de bare de pe produsele din magazine și să controleze „pozitiv” individul, cu intenția de a-l proteja și în scopul creșterii gradului de securitate al acestuia [21], însă nu s-au luat în seamă în mod real și pericolele și vulnerabilitatea sistemului. Componentele și alte operațiuni electronice ale cip-ului biometric sunt deja mediatizate [22] și se găsesc pe larg în literatura de specialitate [23].

3.1. Avantaje ale cip-urilor RFID

a. Din punct de vedere economic și comercial:

1. Ușurează, scurtează și eficientizează considerabil procesul de producție.

2. Datorită capacității de stocare a cip-urilor, se reduce timpul de cumpărare a produselor prin identificarea și livrarea rapidă a acestora și oferă posibilitatea refacerii stocurilor în timp util.

b. Din punct de vedere militar:

1. Servesc cu mare precizie atingerea obiectivelor militare, precum și a celor de spionaj.

c. Din punct de vedere al evidenței, identificării și ajutorului unei persoane în caz de urgență:

1. Introducerea cip-urilor în pașapoarte este considerată o măsură de siguranță în plus [24] de către guvernele țărilor [25] care le-au introdus deja parțial.

2. Conectarea la anumite baze de date publice naționale și internaționale oferă în câteva minute toate informațiile vitale despre persoana căreia i se scanează un document personal prevăzut cu cip RFID.

3.2. Dezavantaje ale cip-urilor RFID

1. **Informațiile din memoria cipului pot fi citite de către orice cititor**, nu doar de către cele specializate [26]. Astfel, cu un simplu calculator performant, orice date, oricât de criptate ar părea, pot fi sparte [27] într-un timp extrem de scurt (cel mult patru ore) [28] și chiar falsificate [29].

2. **Controlul total asupra cetățenilor.** Se va ști în orice clipă unde suntem, cu cine suntem, tranzacțiile financiare, rutele de călătorie, timpul petrecut în anumite locuri și alte date, ce vor fi folosite după bunul plac al posesorilor acestor baze de date.

3. Cip-urile nu pot fi detectate de simțurile fiziologice sau percepția umană. Deci **nu vor putea fi evitate.**

4. **Microcipurile implantate la animale au provocat cancer** în aproximativ 10% din cazurile implanturilor. **Țesutul cancerigen a apărut întotdeauna în jurul cipului RFID [30].**

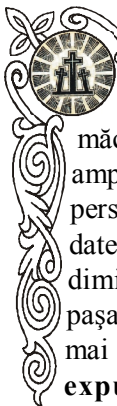
5. Cip-urile RFID sunt sensibile la anumite tipuri de radiații ori contactul cu surse încărcate cu electricitate.

6. Nu există inclus în cip-uri opțiunea: nu colecta date statistice despre mine.

7. Cel care va refuza cip-urile din varii motive, **va fi lipsit de serviciile publice**, care cer o identificare la baza de date, generând astfel o izolare și înstrăinare socială. Deci persoanele fără cip nu există.

8. Cip-urile sunt o sursă de informație gratuită pusă la dispoziție pentru serviciile de spionaj la toate nivelurile, iar date personale pot fi deturnate în diferite scopuri sau făcute public fie din neglijență fie intenționat.

9. **Cip-urile biometrice pot avea avantaje pe termen scurt, dar pe termen lung pot fi un pericol real.** Ele compromit

metodele existente de securitate pe baza celor 2 elemente introduse, folosind presupunerea că ele nu sunt accesibile publicului, nici măcar în mod criptat. De exemplu dacă ai o bază de date cu amprente și pentru a intra în sistem este nevoie de amprenta unei persoane, nu trebuie să fie persoana acolo, poți să iei din baza de date a poliției amprenta ei. În mod paradoxal cip-urile biometrice diminuează siguranța unei țări. Ele permit accesul pe baza pașaportului altcuiva, fără a fi nevoie ca el să fie de față. Nu te mai verifică nimeni fizic, totul se bazează pe sistem. **De aceea, expunerea informațiilor digitale ale românilor fără discernământ și discreționar, reprezintă o acțiune fie inconștientă și iresponsabilă, fie de trădare a propriilor cetățeni.**

10. Serviciul 112 permite găsirea locației telefonului. Oricând te poate localiza fără să apelezi, numai datorită faptului că telefonul primește semnal. Același lucru se poate extinde la cip-urile RFID.

11. Evidența strictă a vieții personale, la toate nivelurile, elimină șansa de a repara o neglijență, o greșală sau o neputință de plată, de exemplu față de o bancă. Cazul americanilor cu dosar financiar. Dacă uiți să faci o plată, ești catalogat ca rău platnic toată viața. Nu mai primești un împrumut, niciodată.

12. Monitorizarea prin satelit pe baza identificării faciale reprezintă o amenințare la propria viață, dacă luăm în considerație ghidarea rachetelor antipersoană prin satelit. O eventuală lovitură de stat omoară orice persoană cu ajutorul rachetelor ghidate după recunoaștere facială. Tehnic acest lucru este deja posibil. Deci cip-ul biometric poate servi și la terorism, ucideri și crimă organizată.

13. Autentificarea biometrică se poate realiza și atunci când persoana deținătoare a documentelor biometrice este moartă: este nevoie doar de mâna lui, sau de un ochi pentru a intra într-un sistem. **Astfel banii din cont, sau alte acțiuni financiare sau administrative, care necesită informații biometrice, se pot obține doar dacă ai cadavrul. Deci pericolul cip-urilor biometrice se prelungește chiar și atunci când omul este fără viață.**

4. Opoziții și atitudini contra cip-urilor biometrice în lume

Luând în considerație aspectele de mai sus precum și din motive de etică civică sau etică a tehnologiei biometrice, unele

instituții, persoane sau asociații religioase, civice sau profesionale se **opun vehement**, cum ar fi: unii americani [31] sârbi [32], grecii [33], scoțienii [34], alte țări occidentale, piloții britanici [35] etc.

Introducerea cip-urilor este, fără îndoială, un scandal.
„În toate aceste cazuri revolta nu trebuie privită ca pe o reacție provenită pe fondul unui fanatism religios, așa cum încearcă să o sucească unele glasuri din presă, ci, mai întâi de toate, ca o reacție de apărare împotriva unei înregimentări forțate într-un sistem de supraveghere suspect” [36].

5. Omul redus de la Imago Dei la un simplu număr sau cip electronic

Dacă se respinge din motive de bioetică clonarea biologică, de ce nu s-ar respinge din aceleași considerente și **„clonarea electronică biometrică”** având ca motivație teologică învățătura Bisericii Ortodoxe despre antropologie.

„Imago Dei” în om după Sfinții Părinți este unitară atunci când exclude orice concepție substanțialistă despre „chip”, care constă în mod funcțional, practic, în manifestarea vieții sale spirituale, ca nevoie primordială și centrală. Primatul vieții spirituale activează aspirația ființei noastre umane spre absolut, spre arhetipul ei divin (Origen), spre Dumnezeu.

Prin „Harul lui Hristos, prin dragostea lui Dumnezeu Tatăl și prin împărtășirea Sfântului Duh” [37], omul reunește, în ipostasul său creat, divinul și umanul, după chipul lui Hristos, adică „chipul Celui ceresc” [38], ajunge „la măsura vârstei plinătății lui Hristos” [39] și astfel devine dumnezeu prin har. În acest sens spune Sfântul Vasile cel Mare că „omul este o făptură care a primit poruncă să devină Dumnezeu” [40], adică „chip al Chipului”- eikon Eikonos.

Deci omul are un destin hristologic, întrucât originea (án+éi) lui este în Hristos, care este chipul, icoana lui Dumnezeu. Omul real „s-a născut atunci când Hristos a intrat în viață și S-a născut” [41], iar ziua nașterii lui Hristos „este zi de naștere a umanității” [42]. Omul este alcătuit teologic, iar chipul său are o valoare teologică, hristică și nu îl putem amaneta sau împrumuta, sau permite să fie folosit fără voia și libertatea noastră.

Valoarea ontologică a omului nu constă, sau nu se află în el însuși, înțeles în mod autonom, cum susțin teoriile materialiste, în suflet,

minte, intelect, sau exclusiv în persoana omului, cum susțin sistemele filozofice contemporane, ci în Arhetipul lui. De vreme ce omul este o icoană, existența lui reală nu e determinată de elementul creat din care este făcută icoana, sau din voia lui liberă, ci de Arhetipul (Modelul) ei necreat. Omul este înțeles astfel de Părinții Bisericii “în mod ontologic numai ca ființă teologică. Ontologia lui este iconică” [43].

A permite ca chipul nostru să fie „clonat electronic” și înregimentat în cip-uri și apoi manipulat după bunul plac al cuiva, înseamnă a „amaneta” ceea ce nu ne aparține și a diminua identitatea noastră iconică, care este unică, la un număr într-o bucată de plastic.

Aceasta este ca și când ai folosi o icoană ca plăcă video, sau hard disc... Din punct de vedere moral este un sacrilegiu, sau cel puțin o desacralizare, întrucât se petrece o coborâre a dimensiunii spirituale, respectiv a chipului iconic uman, într-o folosință strict materială și terestră. Or, chipul nostru, aparține arhetipului divin, adică lui Dumnezeu.(:

Deci cip-urile biometrice, în acest context, contravin învățăturii biblice și patristice despre antropologia creștină, întrucât reduc, circumscriu, deci mărginesc chipul/icoana ființei umane la o simplă tehnologie și suport electronic de emițătoare și implanturi.

6. Propuneri și perspective

Lăsând la o parte orice panică și tulburare, care nu fac cinste creștinilor, refuzul în masă a unor experimente pe care Guvernul României le aplică în serie [44], ar trebui să ne pună pe gânduri și să ne întrebăm, dacă ne mai simțim, sau mai suntem considerați sau tratați ca persoane umane, ori ca o simplă marfă, pe care se poate pune o etichetă, cip-uri, etc.

Nimeni din Guvern, nu s-a gândit să supună această temă dezbaterii publice, ca o problemă de etică cetățenească sau de etică biometrică a tehnologiei moderne [45], așa cum s-ar cuveni unei țări democratice, la care se pare că suntem doar figuranți.

Propun ca implementarea privind cip-urilor biometrice să fie amânată, până ce această problemă va fi dezbătută public.

Sfântul Sinod al BOR să inițieze toate demersurile legale pe lângă organismele responsabile, pentru a nuanța legile privind pașapoartele și alte documente personale, în raport cu convingerile științifice, religioase sau morale ale cetățenilor.

Până atunci să se respecte legislația actuală, privind noile cărți de identitate, respectiv **Ordinul 1190 din 31 iulie 2001 al Ministerului de Interne, care menționează că „persoanele care refuză cartea de identitate din motive religioase” primesc buletine de tip vechi** [46]. La fel, HG 978/2006 privind fotografiile de pașaport, care dă posibilitatea personalului monahal ca „fotografia să poată fi realizată cu capul acoperit, din motive religioase”.

Prin opoziția fiecăruia, prin trezirea unei solidarități de conștiință creștină la nivel național, putem cere legiuitorului să abroge noile legi din domeniul actelor electronice de identitate, sau să le aplice diferențiat, fără ca aceasta să conducă la un regim discriminatoriu din punct de vedere politic, economic sau al serviciilor sociale.

Personal cred că introducerea cip-urilor este neconstituțională și antidemocratică, întrucât nu s-a realizat prin dezbatere publică națională și încalcă flagrant “drepturile omului” prevăzut în constituția României [47] și în alte legi internaționale [48].

Am convingerea că Sf. Sinod va interveni la forurile legislative în acest sens, pentru a liniști problemele de conștiință ale credincioșilor BOR și va demara conceperea unei doctrine sociale [49], care să reglementeze moral relația Bisericii cu lumea la toate nivelurile.

După părerea mea, aceasta ar pune capăt oricăror speculații, precum și unor substituiți și intervenții singulare, referitoare la cip-urile biometrice și nu numai, care apar pe alocuri în cuprinsul Patriarhiei Ortodoxe Române.

21 Ianuarie 2009, la pomenirea Sfinților mucenici Maxim Mărturisitorul și Neofit

NOTE:

[1] Prescurtare de la Radio Frequency Identification Device.

[2] Toate datele despre Acordul Schengen, inclusiv descrierea Centrului SIS (Schengen Information System) din Strassbourg, sunt descrise pe larg în “I Simfonia tou Senghen”, To Pontiki, Atena 1997, ediția a II-a, lucrare oficială ce conține textul integral al Acordului, intervenția de protest Van Outrive și legea “Pentru protecția persoanei la prelucrarea datelor cu caracter personal”, votată de parlamentul elen în martie 1997.

[3] Vezi <http://consilium.europa.eu/prado/RO/1611/docHome.html>.

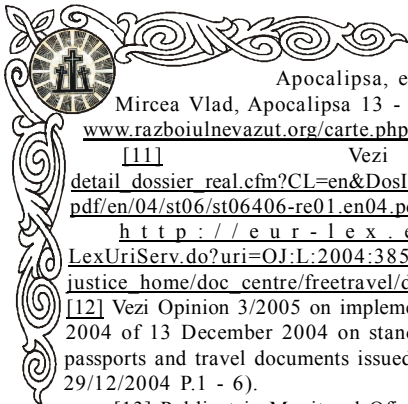
[4] Vezi Pr. Dr. Mihai Valică, Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă, Teologie Socială, Ed. Christiana, București, 2007.

[5] <http://www.calauzaortodoxa.ro/>

[6] Vezi Apocalipsa 13, 16-17.

[7] Vezi <http://www.calauzaortodoxa.ro/>, comunicatul pag. 1.

[8] Unele concluzii sunt trase și în urma unor discuții personale avute cu părintele Justin, după publicarea comunicatului cunoscut.

[9] Idem, ibidem.

[10] Vezi Pr. dr. Ioan Mircea, Apocalipsa, ed. Harisma, București, 1995, pp.213-235;

Mircea Vlad, Apocalipsa 13 - Sfârșitul libertății umane, la adresa: <http://www.razboiulnevazut.org/carte.php?id=97>.

[11] Vezi http://ec.europa.eu/prelex/detail_dossier_real.cfm?CL=en&DosId=189152; <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/04/st06/st06406-re01.en04.pdf>

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2004:385:0001:0006:EN:PDF> http://ec.europa.eu/justice/home/doc_centre/freetravel/documents/doc_freetravel_documents_en.htm

[12] Vezi Opinion 3/2005 on implementing the Council Regulation (EC) No 2252/2004 of 13 December 2004 on standards for security features and biometrics in passports and travel documents issued by Member States (Official Journal L 385 , 29/12/2004 P.1 - 6).

[13] Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 485 din 30/06/2008.

[14] Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 842 din 15/12/2008.

[15] Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 831 din 10/12/2008.

[16] Vezi OGU 184/2008.

[17] Vezi Norme metodologice ale OGU 69/2002.

[18] Legea nr. 298/2008 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de rețele publice de comunicații, precum și pentru modificarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 780 din 21.11.2008.

[19] Asociația Civic Media, prin președinte fondator Victor Alexandru Roncea, cu sediul în București, web www.civimedia.ro, e-mail office@civimedia.ro, în temeiul disp. art. 1 pct. 1 și 7 din legea nr. 554/2004 formulează contestație împotriva disp. Hotărârii de Guvern nr. 1566/2008 din 25/11/2008 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 557/2006 privind stabilirea datei de la care se pun în circulație pașapoartele electronice, precum și a formei și conținutului acestora. Vezi pe larg <http://victor-roncea.blogspot.com/2009/01/in-al-11-lea-ceas-civic-media-constatat.html>.

[20] Vezi RFID <http://www.technovelgy.com/ct/Technology-Article.asp?ArtNum=20>; <http://epic.org/privacy/rfid/> (exemple de RFID cu probleme) ; <http://www.darknet.org.uk/2008/06/hackers-crack-london-tube-oyster-card/> (RFID spart).

[21] Vezi fundamentarea legilor mai sus menționate.

[22] Vezi Apelului Parintelui Justin Parvu privind lupta contra Cipurilor Fiarei, Monahul Filotheu explica „Ce sunt cipurile 666” - <http://victor-roncea.blogspot.com/2009/01/in-completarea-apelului-parintelui.html>; INFO - Ce contine cipul cu date biometrice premegator pecetluirii cu 666: inclusiv o antena! UPDATE-<http://victor-roncea.blogspot.com/2009/01/info-ce-contine-cipul-cu-date.html>; Control total: FBI deja vrea sa detina Banca de date biometrice a Marii Britanii - 666 - Cum poti sa devii un paria fara sa stii - <http://victor-roncea.blogspot.com/2009/01/controlul-total-fbi-deja-vrea-sa-detina.html>.

[23] Vezi E.Bowman, 'Everything You Need to Know About Biometrics'. Id-entix, 2000. 2. A.Bromme, 'A Classification of Biometric Applications Wanted by Politics: Passports, Person Tracking, and Fight against Terror', Kluwer, BV Deventer, The Netherlands, The Netherlands, 2002, p.207-19. 3. M.Foucault, Discipline and Punish: The Birth of the Prison, Penguin, 1979. 4. K.A.Gates, 'Wanted Dead or Digitized: Facial Recognition Technology and Privacy, Television and New Media, Vol.3, No 2 May 2002, p.235-38. 5. D.Lyon, and Dedt Lyon, Theorizing Surveillance: The Panopticon and Beyond, Willan Publishing, 2006. 6. P.H.O'Neil, Complexity and

Counterterrorism: Thinking About

Biometrics, Taylor & Francis, 2005, p.547-

66. 7. Pravoslavni Episkop Žički, 'Svetom Arhejerejskom

Saboru Srpske Pravoslavne Crkve', Blagovesnik Žički, 2006. 8. J.Tasić, 'Protiv

Velikog Brata'. DANAS 16.-17. decembar 2006. 9. J.D.Woodward, Biometrics:A

Look at Facial Recognition, RAND, 2003. PUBLIC POLICYANALYSIS WBSO;

<http://www.rfidnews.org/http://ifile.it/10gd7ji/3540710183.zip>; http://www.filefactory.com/file/295b26/n/1596931949_rar;http://rapidshare.com/files/163847054/bookRFID_Explained_A_Primer_on_Radio_Frequency_Identification_Technologies_Synth.1598291084.zip;

<http://www.filefactory.com/file/2f269a/>.

[24] Conține 50 de elemente de siguranță, cu 18 mai mult decât actele actuale.

Vezi <http://www.frontnews.ro/social-si-economic/eveniment/pasaportul-biometric-cea-mai-noua-arma-a-romaniei-impotriva-comertului-de-infractionalitate-19018>.

[25] Malaiezia în 1998, Irlanda, Japonia, Pakistan, Germania, Portugalia, Polonia, Spania în 2006, Marea Britanie, Australia și SUA în 2007, Serbia și Korea în 2008, România în 2009. Numai România implementează sistemul complet și fără rezerve.

[26] Din acest moment, posesorul de buletin / pașaport / carnet de conducere / card de sănătate / card de credit, care conține cip devine cea mai ușoară pradă în fața oricui are un cititor de cipuri RFID și un calculator.

[27] Pașaport biometric s-a pus în UK. De atunci UK și Irlanda contestă cipurile biometrice. Vezi <http://www.gss.co.uk/news/2008/04/?&id=4988>; <http://www.guardian.co.uk/technology/2006/nov/17/news.homeaffairs>

[28] Vezi <http://www.darknet.org.uk/2008/06/hackers-crack-london-tube-oyster-card/> (RFID s-a spart).

[29] Vezi http://omroep.vara.nl/tvradiointernet_detail.jsp?maintopic=424&subtopic=36890; http://www.theregister.co.uk/2006/08/04/cloning_epassports/

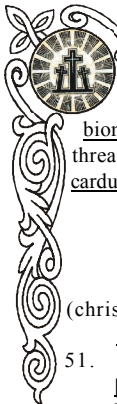
[30] Vezi Albrecht, K. Microchip-Induced Tumors in Laboratory Rodents and Dogs: A Review of the Literature 1990-2006.

[31] Vezi Electronic Frontier Foundation și de CASPIAN, două organizații din SUA luptă pentru libertatea individuală în fața măsurilor de urmărire și control electronic impuse de guverne. Katherine Albrecht este fondatoarea și președinta CASPIAN (Grupul consumatorilor care sunt împotriva invadării intimității de către supermarketuri – Consumers Against Supermarket Privacy Invasion and Numbering) și autoarea a lucrării „Cipurile-spion: Cum plănuiesc mega-corporațiile și guvernul să vă urmărească orice mișcare cu RFID” (Spychips: How major corporations and government plan to track your every move with RFID). ; La un pas de Semnul Fiarei, un documentar de Katherine Albrecht: <http://video.google.co.uk/videoplay?docid=-2029681589148358971&hl=en>

[32] Western Balkans Security Observer English Edition (Western Balkans Security Observer English Edition), issue: 4 / 2007, pages: 6268, on <http://www.ceeol.com>

[33] Vezi Comunicatul Sfântului Munte Athos către poporul ortodox: <http://victor-roncea.blogspot.com/2009/01/crestini-organizati-va-formular-de.html>;

[34] Parlamentul scoțian a votat împotriva propunerii guvernului Marii Britanii de a emite carduri cu cip de tip RFID. Măsura nu are nici un efect legislativ întrucât membrii parlamentului scoțian au opinat că aceste noi cărți de identitate nu vor scădea criminalitatea și nici nu vor crește securitatea cetățenilor, în schimb vor afecta puternic drepturile civile. Parlamentarul Fergus Ewing a declarat în fața parlamentului local că guvernului nu-i poate fi acordată încrederea că va păstra în siguranță datele stocate pe cipuri și că întreaga investiție de 5 miliarde de lire sterline este o teribilă risipă care ar putea fi

folosita mult mai eficient in alte scopuri.

Sursa: Parlamentul scoțian respinge noile carduri de identitate cu cip RFID.

[35] Vezi <http://sorinalukacs.wordpress.com/2009/01/16/pasapoartele-biometrice-un-semn-al-apocalipsei-ori-o-simpla-masura-de-securitate/>; sursa: Pilots threaten to strike over ID cards; Pilotii britanici ameninta cu greva datorita noilor carduri de identitate cu cip RFID

[36] Citat în <http://savatie.wordpress.com/2009/01/15/scandalul-cip-urilor/>

[37] 2 Cor 13, 14; Rom 16, 24.

[38] 1 Cor 15, 49.

[39] Efeseni 4, 14. Majoratul omului coincide cu hristificarea lui. (christopoiesis).

[40] Paul Evdochimov, Femeia și mântuirea lumii, Ed. Christiana, București, 1995,p. 51.

[41] Sfântul Nicolae Cabasila, Despre viața în Hristos 4, PG 150, 604A.

[42] Sfântul Vasile cel Mare, La Nașterea lui Hristos 6, PG 31, 1473A.

[43] Panayotis Nellas, Omul – animal îndumnezeit. Perspective pentru o antropologie ortodoxă, Ed. Deisis, Sibiu 2002, p. 69.

[44] **Vezi vaccinarea cu Gardasil, „anexarea și livrarea” României la UE fără referendum, legea 298 din 2008, cip-urile biometrice, etc. acțiuni care arată disprețul aleșilor noștri față de cetățeni și o privare a libertății noastre de opinie și de acțiune în perfectă armonie cu Constituția României.**

[45] Vezi BITE (<http://www.biteproject.org/>) - research and to launch public debate on bioethics of biometric technology; http://www.cssc.eu/media_coverage.php:

[46] Din păcate actul este de circulație internă și este inaccesibil pentru public.

[47] Vezi art.26: Autoritățile publice respecta și ocrotesc viața intima, familiala si viața privata. Persoana fizica are dreptul sa dispună de ea insasi, daca nu incalca drepturile si libertatile altora, ordinea publica sau bunele moravuri; art. 28: Secretul scrisorilor, al telegramelor, al altor trimiteri poștale, al convorbirilor telefonice si al celorlalte mijloace legale de comunicare este inviolabil. Vezi și art. 53 și 148.

[48] Art. 1 din Declarația universală a drepturilor omului spune ca toate fiintele se nasc libere si egale in demnitate si in drepturi. Art. 12. Nimeni nu va fi supus la imixtiuni arbitrare in viata sa personala, in familia sa, in domiciliul lui sau in corespondenta sa, nici la atingeri aduse onoarei si reputației sale. Orice persoana are dreptul la protecția legii împotriva unor asemenea imixtiuni sau atingeri.

[49] Vezi Mihai Valică, Eine heutige Philanthropiewissenschaft und Diakonietheologie im Kontext der Orthodoxen Lehre und der Tradition der Rumänisch-Orthodoxen Kirche, lucrare de doctorat, Freibrug 2007; Mihai Valica, Pavel Chirilă, Andreea Bândoi și Cristian Popescu, Teologia Socială, ed. Christiana, București, 2007.

Sinodului Mitropolitan
al Clujului, Albei, Crișanei și
Maramureșului, se pronunță categoric împotriva
pașapoartelor biometrice.

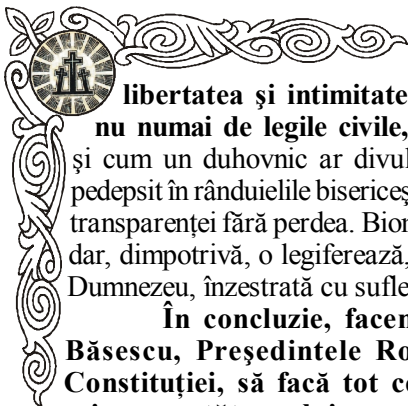
COMUNICAT DE PRESA

“Sinodul Mitropolitan al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, luând act de reacțiile unor medii monahale și teologice față de introducerea sistemului de supraveghere biometrică în România, consideră că acestea sunt îndreptățite, ele urmând însă să fie supuse unor analize și nuanțări, atât la nivelul Sinoadelor locale cât și la acela al Sfântului Sinod plenar.

Oficial, semnalul a fost dat prin Hotărârea de Guvern nr. 557 din 26 aprilie 2006 privitoare la introducerea pașapoartelor electronice, în care sunt stocate datele biometrice ale persoanei, adică imaginea facială, impresiunea digitală, precum și alte elemente de identificare. **Mai mult, deși Hotărârea îi privește pe toți cetățenii României, ea nu a fost precedată de o dezbatere publică, așa cum s-ar fi cuvenit într-o țară democratică.**

Pentru 1 ianuarie 2011 este programată introducerea noilor cărți electronice de identitate cu cip. Acesta are forma și dimensiunea unei așchiuțe în care se stochează datele biometrice ale unei persoane; el poate fi implantat nu doar într-un act de identitate (buletin, pașaport, card comercial sau sanitar), ci și în corpul uman, sub pielea palmei, a unui deget sau a cefei, iar conținutul său poate fi citit de la distanță și de către oricine, cu ajutorul unui calculator sau a unui aparat de receptare anume construit. Nu există nici o lege națională sau internațională care să garanteze discreția sau securitatea absolută a datelor înscrise în cip, acestea fiind, practic, la dispoziția oricărui factor instituțional sau privat și constituind un sistem de supraveghere a cetățenilor pe toată durata vieții lor, și chiar după moarte.

Argumentul că acest sistem de supraveghere contribuie la identificarea și urmărirea delincvenților constituie o ofensă la adresa întregului popor român, care nu poate fi tratat ca o bandă de infractori.

Dimpotrivă, acest sistem de supraveghere e un atentat la libertatea și intimitatea oamenilor, drepturi consfințite nu numai de legile civile, ci și de normele religioase. E ca și cum un duhovnic ar divulga secretul spovedaniei, fapt aspru pedepsit în rânduielile bisericești, dar cu drept de cetățenie în sistemul transparenței fără perdea. Biometria nu numai că nu o sancționează, dar, dimpotrivă, o legiferează, omul fiind tratat nu ca făptură a lui Dumnezeu, înzestrată cu suflet, inteligență și libertate.

În concluzie, facem un apel către Domnul Traian Băsescu, Președintele României și garantul respectării Constituției, să facă tot ceea ce îi stă în putință spre a-i asigura cetățeanului român dreptul la libertate și viață particulară, în consens cu principiile conviețuirii sociale”.

În ședința din 19 februarie 2009, Cluj-Napoca

† BARTOLOMEU, Arhiepiscop și Mitropolit

† ANDREI, Arhiepiscopul Alba Iuliei

† SOFRONIU Episcopul Oradiei

† IUSTINIAN Episcopul Maramureșului și Sătmarului

† PETRONIU Episcopul Sălajului

† IRINEU BISTRITĂNUL Episcop Vicar Cluj

† VASILE SOMEȘANUL Episcop Vicar Cluj

† IUSTIN SIGHETĂNUL Arhiepiscop Vicar Maramureș

La apelul părintelui **Iustin Pârvu** de la Mănăstirea **Petru Vodă** s-au strâns peste 100.000 de semnături din întreaga țară, ce au fost înaintate Guvernului, Parlamentului și Patriarhiei, alături de cererea de **a putea alege acte de identitate cu sau fără dispozitive de supraveghere electronică** prin unde radio (RFID), iar o coaliție de organizații a contestat Hotărârea Guvernului la Curtea de Apel.

Politicienii aleși de noi ne-au trădat ascultând orbește de U.E. nu de poporul care i-a ales (democrația - *“o frază de dâșii inventată / ca cu a ei putere să ne așeze-n lanț”*).

Magistrații ne-au trădat și ei respingând contestația.

Ierarhii, dând credința corectă/dreaptă pe politica corectă, ne-au confirmat că nu suntem prea departe de evenimentele descrise de Apostolul Ioan: *“Și ea [fiara] îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-si pună semn pe*

încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei”.

Căci, deși “au ochi să vadă”, deși pot să deosebească duhurile, totuși nu au avut curajul să recunoască, nu au avut curajul mărturisirii că aceste pașapoarte (precum și actele de identitate biometrice din 2010) sunt **înaintemergătoare pecetei antihristului**, dovedind astfel o “*preocupare excesivă pentru lucruri trecătoare*”(!) - și s-a votat în unanimitate! “... *fața cerului știți s-o judecați, dar semnele vremilor nu puteți!*” (Mt.16:3).

Purtătorul de cuvânt al Patriarhiei a spus chiar că se grăbește să fie printre primii care vor lua acest pașaport biometric (nu poți fi un bun ecumenist/globalist dacă nu mergi peste țări și mări). E adevărat, acest pașaport nu e încă pecetea, dar chiar să te pui bine cu antihristul înainte ca el să apară, asta e chiar prea de oaie, nu de păstor (!) care dă alarma. Chiar nereligios privind problema, păstorii ar trebui să ne apere și de noua eurodictatură ce se pregătește, nu să fie de partea ei.

Un semn bun și care ne întărește este comunicatul Sinodului Mitropolitan al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, care s-a pronunțat categoric împotriva pașapoartelor biometrice (categoric însă numai până la București!). Un semn rău (dar aparent bun, căci așa lucrează antihriștii) este încercarea de creștere a salariilor preoților, lucru absolut necesar (multe preotese de la sate au divorțat de preoți căci aceștia nu primeau practic nici un ban), dar care e folosit ca monedă de schimb: bani contra liniște socială în privința îndosarierii și urmăririi electronice a românilor, catalogați drept teroriști.

Un alt semn rău este faptul că o firmă românească este partener activ în planul GALILEO (al U.E.) de **monitorizare totală a planetei** cu ajutorul a 30 de sateliți europeni: din 2010 orice persoană care posedă un telefon mobil, un laptop sau un document cu cip va putea fi identificată de 4 sateliți simultan, indiferent că se află într-o aglomerație urbană sau în munți.

Un semn al vremurilor care vin este și faptul că **Icoana Maicii Domnului** de la Mănăstirea **Petru Vodă** din Moldova **a plâns cu mir**, fapt observat de credincioșii adunați în număr mare (și icoana Maicii Domnului din catedrala Iisus Hristos Mântuitorul din Moscova a izvorât mir atunci când a fost ales noul Patriarh Kiril).

Depresia ca boală a dorinței și medicamentul iertării (II)

- răspunsuri la întrebări -

Monahia Siluana Vlad

Cum putem scăpa mai ușor de minciuna în care cădem zilnic?

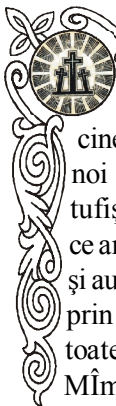
Spunând adevărul. Am mințit foarte mult și era foarte greu; la început trebuia să țin minte ce am zis. Pe urmă m-am răzgândit și mințeam doar așa... doar-doar lumea o să zică că am mințit. Dar n-au curaj oamenii să ne spună că mințim! Când m-am hotărât să nu mai mint, am spus adevărul. E amețitor să spui adevărul. Dar, înainte de asta trebuie să înțelegem ce-i adevărul. De exemplu, cineva îmi spune: „Eu sunt un om foarte sincer, ce-i în gușă și-n căpușă, spun întotdeauna adevărul”. Da? Și cum spui? Păi, îi spun: „Ce prost ești, ce urât îți vine bluza asta și ce... Acesta nu este adevărul. Aceasta este îndrăzneala de a judeca, de a răni pe aproapele. Nu îndrăzneam să o facem până atunci cu voce tare și acum îndrăznim să o facem cu voce tare. Aceasta este nevoia noastră de a ne răzbuna pentru suferințele noastre pe alții. De cele mai multe ori adevărul, zicem noi, doare. De ce doare? Pentru că dăm cu parul. De-aia doare. Numim adevăr aceste cuvinte crude pe care le scoatem din noi la supărare ca să spunem ce gândim noi. Acela nu este adevărul, acela este un gând al meu, aceasta este o părere a mea și nu este adevărul. Adevărul, când îl spun, eu mărturisesc ce simt și ce gândesc. Noi mințim atunci când una simțim și alta spunem. Renunțăm la minciună în clipa în care spunem ce simțim. „Îmi vine să te strâng de gât”. Acesta este un adevăr. Dar nu o fac pentru că mâine când o să îmi treacă o să îmi fie dor de tine. Acesta este adevărul. „Mi-e frică de

tine” - acesta este adevărul. Când spun adevărul, când spun ce simt, asta este un adevăr. „*Când mi-e frică de tine, mă gândesc că ar fi mai bine să divorțez*”, acesta este un adevăr. Când spun: „*Măine îmi iau lucrurile și plec la mama*” - acesta nu este un adevăr, că asta nu este decât dorința ta ca el să zică: „*Vai, nu pleca!*”, și nu este adevărul.

Și atunci, să vedem ce înseamnă minciuna pentru noi și să încercăm în lăuntrul nostru să punem în armonie simțirea cu gândirea și cu rostirea. Nu o să vă iasă de la început. O să trebuiască mult timp, dar în prima săptămână deja veți avea mari bucurii duhovnicești. E atât de minunat să simți că ai curajul ăsta să te rostești: eu vorbesc, eu sunt cel care simt asta... Ce va zice celălalt? La început e problema lui. În lupta cu patimile noi nu trebuie să le biruim pe toate odată. Să luăm pe câte una: uite, te preocupă asta. Aceasta să fie! Și în fiecare seară faci un inventar: astăzi am mințit de 3 ori și de două ori nu am mințit. Ce am făcut? Ce am câștigat? Ce mi-a adus asta? Și încet, încet vom prinde gust. Totul în Ortodoxie este gust. Dumnezeu e bun și El e ascuns în toate poruncile Lui. E bun și în Sfânta Împărtășanie. Dar e bun în toate poruncile. Când faci o poruncă aceea e bucurie și gustul este bun. Deci aceasta te va conduce pe cale. Ce minunat e, de exemplu, să pornești să minți și pe la jumătate să te oprești să spui: „*Iar am început să mint, mă opresc*”. E minunat! Când mărturisești asta celui din fața ta, când te oprești cu martori este semnul că a început vindecarea. Ce o să simțiți o să îmi scrieți dumneavoastră după aceea...

Vorbiți-ne despre cum le vorbiți celor din închisoare care au furat, ucis sau cine știe ce au mai făcut. Ce sfat le dați tinerilor să nu ajungă să facă aceste păcate mari?

E o deosebire foarte mare între un tânăr care încă nu-i la pușcărie și unul de la pușcărie. Gândiți-vă că aş putea să mă duc la un tânăr să-i spun: „*Uite, nu-i bine să furi!*”. Nu cred că m-ar asculta nimeni. Cu cei din închisoare vorbesc atunci când ei mă întreabă. Sunt oameni care n-au vorbit niciodată despre ei cu cineva. Sunt oameni, sunt tineri... Acum avem un grup cu care lucrăm la un penitenciar de minori și sunt de 5 ani, de 7 ani împreună, de 4 ani și nu știu cum se cheamă: ăla-i Pistică, ăla-i Gâgă, ăla-i Mumu... deci numai porecle, n-au nume. Lor nu le-a spus nimeni pe nume; li s-a spus ori pe numele de familie cum sunt strigați la procese ori pe poreclă. Nimeni nu i-a ascultat

niciodată vorbind despre ei. Ce mă interesează pe mine este dacă omul acela vrea să iasă din tufiș, din ascunziș și să vorbească cu cineva. Eu vreau să vorbesc cu el, vreau să-l ascult. Fiecare din noi suntem ascunși într-un boschet. De când Adam s-a băgat în tufiș, s-a ascuns, ne-am făcut boschetarii. Primii mei prieteni, după ce am ajuns la libertate, după ce am ajuns măicuțe au fost boschetarii și aurolacii, dar și boschetarii mai mari. Nu știți ce comori sunt acolo, prin boscheții ăștia ai noștri! Sunt ai noștri. Pentru că dincolo de toate astea este chipul lui Dumnezeu care funcționează.

Mîmi amintesc că la o întâlnire cu niște boschetărițe, înapoiate total mintal, una umbla cu o cârpă așa, zicea că este copilul ei, umbla cu o cârpă în brațe și o pupa și... sărmana... abuzată... trăia în boscheți, era prin... și venea la un centru de zi în București și mâncau, se spălau. Eu am zis că vreau să fac un seminar cu ele și au rîs toate: Ce seminar? La seminar se vorbește. Au fost uimiți ce au putut să audă de la fetele astea. Vorbeau coerent. În momentul în care au fost ascultate au știut să vorbească... și lucruri de mare profunzime. Noi nu știm să vorbim pentru că simțim că celălalt nu ne ascultă sau ne e teamă că nu ne ascultă. În ce fac eu acum, singurul lucru de care mă feresc este să dau sfaturi; și mai greșesc câteodată. Cei care mi-ați scris pe site, știți că mai greșesc câteodată și dau câte un sfat și să știți că mă costă. **Oamenii n-au nevoie de sfaturi, oamenii au nevoie să fie ascultați, să fie auziți.** În clipa în care ești ascultat tu devii, tu începi să faci ce ai tu de făcut. Și mai ales că avem nevoie fîm ascultați despre lucrurile acelea despre care nu știe nimeni. Noi ne uităm unii în alții, zâmbim, dansăm. Dar fiecare are cel puțin câteva lucruri la care se gîndește: „Dacă ar știi...”. Lucrurile acelea trebuie spuse. **Cînd ai spus acele lucruri pe care ai dori să nu le știe nimeni, ești un om liber, dacă le știe încă cineva. Fericii cei care ne-am spovedit.** Sunt lucruri de care ne e rușine, pe care le ținem minte, care ne-au marcat, care sperăm să se uite odată... și ele lucrează... Oamenii aceștia le au pe toate scrise în ei... sunt în stare să vorbească despre ele. În închisoare sunt oameni care simt nevoia să vorbească despre ei și atunci noi îi ascultăm. Sunt momente în care el își răsfrînge ura asupra ta, de exemplu ajunge să urască, să se identifice cu cineva pe care e supărat. Dar tu știi asta... În fiecare om este o

comoară și ea se poate lăsa văzută.

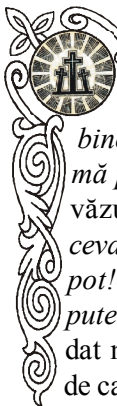
Nu poți vorbi cu oricine, unii încă nu

vor să vorbească. Sau îți vorbește sau îți scrie... Omul are un limbaj de lemn în care încă se învește, nu putem discuta... Dar sunt oameni care vor să vorbească.

Cum să îl accept pe aproapele meu așa cum este? Cum pot face să mă cunosc cu adevărat și să știu ce patimi am?

Prima parte este simplă. Întrebarea asta să I-o pui în fiecare clipă lui Dumnezeu. Unul Îl întreba pe Dumnezeu: „Doamne, cum să o iubesc pe asta?”. Se însurase și după luna de miere a descoperit că nu e așa de simplu și zice: „Cum să o iubesc eu?”. Și Dumnezeu i-a spus: „Așa cum o iubesc Eu”. Și atunci întrebarea este: „Doamne, cum îl iubești Tu pe asta?”. Eu L-am pus pe Dumnezeu la încercare și I-am zis: „Doamne, dacă Tu mă faci să îl iubesc pe asta sau pe asta, cu adevărat ești Dumnezeu”. Și vă spun: cu adevărat este Dumnezeu! Aveți leacuri: dacă îți face rău iei rugăciunea de vrășmași; o bagi în buzunar, o scoți de acolo și citești. Nu trebuie să ai trăire. Cine are trăire? Cine? Iubirea nu este sentiment. Dumnezeu nu ne-a cerut să ne pupăm vrășmașii și să scriem bilețele de dragoste. Nu, maică, nu. Ci să ne rugăm pentru ei, să ne înfrânăm înăuntrul nostru nevoia de a ne răzbuna, de a ne face dreptate... Am văzut femei care mănâncă bătaie de la bărbat pentru că: „Da' ce eu îs mai proastă?”. Și după ce a bătut-o, cred că nu era mai proastă, era mai deșteaptă după părerea ei, nu? Că zicea: e: „Măcar că m-am răcorit”. Să fugim de această „răcoreală” a iadului pe care ne-o aduce răzbunarea, cuvântul greu, cuvântul rău. Ca să îl acceptăm pe aproapele este, pur și simplu, să ceri de la Dumnezeu putere: „Doamne, dă-mi putere că uite ce urât miroase. Doamne, fă ceva cu...”. Asta am spus-o prea des, să mă iertați dacă o repet: un țigan într-un troleibuz în București și-a pus capul în poala mea și scotea limba la mine. La început scotea doar limba, așa, la mine și eu ziceam: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”, el... nimic... eu... isihastă... el... țigan. Ce voi ai să-i fac? Fiecare cu calea lui. Și mă trezesc cu el în poală și eu isihastă cum eram mă uit așa zic: „Doamne, Tu-l iubești pe asta, fă ceva cu el!”. Se ridică omul și își face cruce și zice: „Maică, eu am nevastă

vrăjitoare”. „No, bine că am aflat”. Și mi-a zis necazul lui acolo și zice: „O, eu acum trebuie să mă dau jos – zice - dar mai bine vă duc până unde mergeți ca să vă păzesc. Zic: „Las’ că mă păzește Dumnezeu”. Zice: „Am văzut”. Eu n-am văzut ce a văzut el, dar eu atâta i-am spus: „Doamne, Tu-l iubești, fă ceva...”. Și i-a făcut. Deci așa și matale, simplu: „Doamne, nu pot!”. Acest „Doamne, nu pot!”... El spune: „Fără Mine nu puteți face nimic...” și asta-i ocazia cea mai bună. De ce mi-ai dat niște colegi de clasă așa de nesuferiți? De ce mi-ai dat coleg de cameră și l-am ales bine și ia uite cum este?! De ce? „Ca să îți dau ocazia să înveți să iubești cu harul Meu și nu cu pornirile tale”. Omul când se va simți iubit, nu știm cum reacționează. Să mă cunosc cu adevărat, să știu ce patimi am, să te uiți în jur și să vezi cine-i cel mai antipatic și să vezi de ce îți este antipatic: asta vorbește tare și e încrezută. Iată, am patima că sunt încrezută. Bun, mai departe. Ce mai e? E puturoasă. Deci sunt puturoasă. După ce ți le-ai notat, văzându-le în ochii celorlalți, începi să te pândești. Ia să văd: „Ce fac eu acum? Nu mă duc la școala astăzi că sunt obosită. N-oi fi puturoasă?”. O fi? Oi fi puturoasă? Ia să mă scol! Și uite așa descoperim.

Apoi să ne apropiem de Dumnezeu. Apropierea de Dumnezeu ne face să ne vedem patimile, să ne vedem micimea. Și Sfântul Petru a zis: „Ieși de la Mine că sunt om păcătos!”. Dar cum să te apropii? Noi dăm târcoale de colo-colo și nu ne apropiem. Faceți-o pe asta cu bilețelele de dragoste: luați un fir de iarbă și zi: „Doamne, zicea baba aia că Tu mă iubești, că firul ăsta de iarbă e declarație de dragoste. Și veți auzi ceva, veți simți. Priviți ce n-ați privit niciodată. Priviți-vă degetele la uitați-vă, ce minune! Dacă vă uitați un minut nu se poate să nu vă dea lacrimile de uimire, oameni buni! Ia uitați-vă, ce minune! Asta a făcut Dumnezeu și m-a gândit dinainte de toți vecii, a gândit mâna mea. Acest corp al meu, acest trup al meu așa-l simțim. E templul Duhului Sfânt. Nu-i o glumă! Ce minune! Și te apropii și zici: „Aoleu, Doamne, am făcut capiște idolească din templul Tău”. „Nu-i nimic. Eu te iubesc și vin și curăț, da?”. Stăm cu capul pe pernă, stăm pe gândul lui Dumnezeu și pe iubirea aproapelui care a făcut perna. Dar dacă nu suntem conștienți de asta? Noi vrem minuni mari. Ce minuni mai mari vrem? Stau cu dumneavoastră: vă uitați la mine

și eu la dumneavoastră. Nu-i minunat? Dar dacă nu băgăm de seamă asta? Deci așa ne dăm seama că Dumnezeu ne iubește.

Câte amănunte din astea, care sunt infinite și infinituri, nu le putem descoperi noi? Atunci simțim că suntem netrebnici, mizerabili.

Să vă mai spun ceva. Dumnezeu nici nu ne cere să ne schimbăm așa repede. El ne cere întâi și întâi să ne dăm seama că ne iubește, să simțim iubirea Lui. N-avem cum să răspundem la iubire până când nu simțim iubirea lui Dumnezeu. Noi vrem ca tânărul ăsta, să facem ceva... și să fim. Întâi și întâi să nu facem nimic. Să ne dăm Lui, să ne predăm în mâinile Lui, să ne arătăm Lui. Această dezgolire în fața Lui ne va face să-I simțim prezența și bine ar fi. El îmi va spune care sunt neputințele mele și păcatele mele. Te ustură după aceea, nu? Cât timp sunt un anonim eu pot să fac orice. Dacă treceți pe lângă un grup de soldați aceștia vor striga obscenități, nu? Du-te lângă ei sau du-te la ei, ține-te după ei și intră în cazarmă acolo și spui: „*Domnule comandant vreau și eu să văd băieții ăia că mi-au vorbit frumos pe drum și vreau să-i cunosc mai de aproape*”. Să vedeți ce băieți frumoși, timizi și drăguți sunt. Privindu-l un moment, el nu mai poate să facă. Oricine ar striga pe stradă ceva urât, du-te și privește-l în ochi și zi: „*Mai zi o dată că n-am înțeles bine*”. Se bălbăie, se rușinează. De ce? Pentru că-i dai atenție, l-ai văzut și el devine persoană, devine om viu. Dar dacă eu zic: „*Dobitocul ăla...*”, el gata, de abia așteaptă să se poarte ca un dobitoc, a scăpat de răspunderea de a fi om. Imediat ce punem o etichetă pe cineva, acela își ia libertatea să se poarte ca atare.

De ce să ierți pe alții, dacă cei pe care îi iubești nu le pasă? Singura persoană pe care am început să o iubesc, nu-i pasă. Ce pot să fac?

Iertăm pentru că așa ni s-a poruncit. Mântuitorul n-a zis să ierți dacă te iubește, dacă îți răspunde la iubire. Sunt două lucruri diferite. Depinde, însă, ce ierți. Ce înseamnă iertarea. Ca să nu vorbesc acum mult despre iertare, vă recomand să intrați pe site-ul nostru la *Sfinții Arhangheli* - dacă vă e greu să țineți minte căutați Maica Siluana pe Google și vă trimite direct la ce trebuie - și acolo veți vedea „*Să ne vindecăm iertând*” - seminar on-

care la început le făceam - și le mai facem - și în întâlniri săptămânale la centrul nostru. Însă acum au dat rezultate extraordinare pe site. Sunt scoase din Părinți și au o structură logică și duhovnicească care ne face să creștem în cunoașterea neputinței noastre de a ierta, învățând și de ce nu putem ierta, pentru că suntem răniți și pentru că suntem căzuți și pentru că nu am simțit dorința aceasta de a-L cunoaște pe Dumnezeu și a fi vii. Seminarul ne poartă pe mână până când ajungem să ne dăm seama că noi nu putem ierta. Ultima sesiune este un articol al unui părinte din Franța, care ne dă un „exercițiu”, în care se îmbină rugăciunea cu tot ce am învățat până acolo și cu binecuvântare. E prima dată când eu am întâlnit foarte clar și scris pe limba omului de astăzi ce înseamnă puterea binecuvântării și cum anume să faci și când să faci. Noi credem că a ierta înseamnă a nu mai avea sentimente. Nu. A ierta înseamnă a te vindeca întâi de resentimentele pe care ți le aduce amintirea rănii pe care ai avut-o și a te vindeca de dorința de a te răzbuna. Noi avem dorința de a ne răzbuna, de a răsplăti. Dacă nu noi, măcar Dumnezeu să aibă grijă, draguțului... Și atunci vei învăța de ce să ierți.

Deci, sunt două lucruri diferite: eu iert fără nici o condiție. Pentru că așa am poruncă de la Dumnezeu. Cealaltă realitate, că el mă iubește sau nu mă iubește, aceasta este o altă suferință. Cred că trebuie să facem o altă conferință: de ce nu mă iubește cel pe care îl iubesc eu sau cea pe care o iubesc eu? Pentru că nimeni nu-i răspunde la o pretenție. Noi pretindem iubire. Iubirea nu se pretinde, iubirea se dăruiește. Iar ceea ce nu mai e iubire este pretenție de a ni se răspunde la dorințele noastre. Suntem cu toții bolnavi de nevoia de iubire, dar nu știm ce înseamnă iubirea. Vom învăța-o numai în clipa în care vom învăța să respectăm creația lui Dumnezeu, să vedem prezența lui Dumnezeu în toate făpturile și să vedem în cel din fața noastră taina lui Dumnezeu, minunea lui Dumnezeu... De obicei, când doi tineri, doi copii, doi adolescenți se întâlnesc, așteaptă să-și împlinească toate frustrările pe care le-au avut: mama nu m-a înțeles, tata nu m-a iubit, ne-am despărțit. Și fiecare așteaptă să i se răspundă la așteptările lui și aproape că nu-l vede pe celălalt. Proiectează pe el toate nevoile pe care le are și asta aduce foarte multă suferință. Iubirea înseamnă: când te simți atras de cineva, când îți place cineva. Înseamnă să-L privești pe Dumnezeu prin acea icoană. Fiecare om este o icoană. Ce

frumos se vede prin tine! N-ai cum să iubești un om dacă nu știi ce fel de unghii are, ce fel de gene are, cum merge, cum calcă, cum se uită la flori, cum se uită la icoane, cum răsfoiește o carte. Zice: „Eu am văzut că era cam bătăran, așa, scuipa și înjura, dar nu am auzit decât că o înjura pe maică-sa, atât. Pe mine nu m-a înjurat până ne-am căsătorit”. Dacă a înjurat-o pe mama lui ce-o să-ți facă ție după ce vă căsătoriți? Nu poate, sărmanu’ să facă altceva. Și asta nu înseamnă că trebuie să fugi de el, dacă-i așa. Dar să știi că-i bolnav și că trebuie să se vindece. Ești tu destul de vindecată și destul de puternică ca să-l vindeci? Pentru că noi credem: „*Lasă că-l fac eu om*”. Nu, nu schimbăm noi pe nimeni. Asta este iar o iluzie. Așa că fetița mea sau omule drag, să ierți pentru că așa-i porunca și Dumnezeu te va învăța să ierți. Iar cu iubirea... întreabă așa: „*Doamne, eu acum de ce pretind să mă iubească? Ce drept am...*”. Noi n-avem dreptul, oameni buni, să pretindem nimic de la nimeni. Și veți cunoaște, dacă pretindem sau cerem... e o probă simplă, am găsit-o într-o carte de psihologie. Psihologii sunt foarte deștepți, oameni buni, au descoperit atâtea din suferințele omenirii, ale omului, doar că „sărmanii” le descriu, le fac și au metode de te mută dintr-o suferință în alta. Sau te fac sănătos și mori sănătos, dar tot nefericit ești. Fără Dumnezeu nu există fericire. Trebuie să îmbinăm aceste două lucruri.

Așadar, omul acesta zicea: „*Dacă zici: «Dă-mi un pahar cu apă»*”, nu știi dacă-i pretenție sau cerere. Vei vedea după reacția pe care o vei avea când celălalt nu îți dă apă. Dacă spune: „*Du-te și ia-ți singură*”. Și zic: „*Păi mă și miram eu, că așa ești tu și...*” și încep să mă supăr, să-i reproșez; atunci a fost o pretenție. Dacă nu mă supăr și înțeleg și mă duc și îmi iau singură apă, atunci a fost o cerere. Și-n iubire la fel. Poți să spui: „*Îmi place de tine*”. Poți să spui și dacă ești fată – acum nu mai avem vremurile în care aștepta fata să-i spună băiatul. „*Da, dar mie nu-mi place de tine*”. Deci, decât să trăiești în imaginar, mai bine întrebi: „*Uite, mie îmi place și aș vrea să fim prieteni*”. Și el o să zică: „*Mie nu. Îmi place de tine, dar nu suntem prieteni*”. „*Mulțumesc, am înțeles*”. E atât de simplu... doare puțin, dar s-a terminat. Sau sunteți prieteni de 2 ani și tu vrei să te căsătorești, el nu vrea. Îl întrebi: „*Uite, eu vreau să mă căsătoresc. Tu ce zici?*”. „*Eu nu, eu mai am treabă*”. „*Bun, atunci la revedere*”. Să avem curajul acesta să ne asumăm, să nu pretindem. Înțelegeți? Asta este

libertate. Dar tot mai e bine e să simțim, așa, pe alte canale decât prin cuvinte și să avem răbdare să ne dăm seama dacă celălalt ne iubește. Dacă privim la fel paharul cu apă, privim la fel o floare. Altfel aceste pretenții de iubire vă aduc multă, multă nefericire...

Care-i diferența dintre depresie și deznădejde? Spune-ți ceva despre Sfântul Siluan și rugăți-vă pentru noi.

Amin. Doamne miluiește! **Sfântul Siluan** m-a scăpat pe mine de la erezie. Eu pe vremea comunismului am crezut că cei din Biserică sunt sfinți tare. Când am văzut că nu sunt sfinți am avut ca tot prostul revolte și am zis: „*Trebuie să facem o Biserică mai bună, mai sfântă*”. Slavă Domnului că n-am ajuns decât la gând. Dar, cu câțiva ani înainte de revoluție îl cunoscusem pe Sfântul Siluan care zicea: „*Nu judeca*”. Și ce m-am mai certat cu el: „*Sfinte, ajută-mă, că uite ce am văzut eu la cutare... sfinte, ajută-mă, că uite ce am văzut...*” și m-a ajutat foarte mult. E un sfânt extrem de alergător și de iute ajutător; foarte mult ajută. Aproape ca Maica Domnului de iute vine în ajutor. Insistența aceasta pe prezența Duhului Sfânt, pe chemarea Duhului Sfânt, pe nealungarea Lui și pe curajul pe care ni-l dă nouă celor mai mici. Este o măsură și pentru noi. Sfântul Siluan zicea: „*Călugărul e acela care stă zi și noapte la rugăciune*” și eu... uitați-vă cum umblu. Aș zice, cine nu poate să slujească să meargă la arhondaric; așa că, iată, eu sunt la arhondaric. Multă bucurie ne dă Sfântul Siluan pentru că știe taina bucuriei - ea e prezența Duhului Sfânt. Și învățați de acolo. Dacă citiți câte puțin nu se poate, după câteva pagini, să n-aveți o lacrimă. Nu mai rămânem la fel de nesimțitori dacă-l citim pe el.

Deznădejdea este strigătul acela acut din **depresie** în care vrei să-ți curmi viața, vrei să zici „*nu*” vieții. Nu neapărat să te sinucizi, ci zici „*nu*” vieții, zici „*nu*” lui Dumnezeu. Deznădejdea este o supărare pe Dumnezeu. Când nu mai vrei, crezi că... ori că nu există, ori că pe tine nu te iubește. Acest lucru l-am căpătat de la Sfântul Siluan și aș vrea să-l rețineți. Eu nu l-am văzut pe Dumnezeu cum l-a văzut Sfântul Siluan, dar am văzut de câteva ori chipul lui Dumnezeu în câțiva oameni și nu erau dintre cei mai reprezentativi din punctul meu de vedere. Eu am simțit bucuria prezenței lui Dumnezeu și a prezenței harului. Puțin. Dar acel puțin îmi ajunge. Dacă Dumnezeu are milă de

mine și nu mă lasă să cad în ispite mai mari, își ține făgăduința că nu ne lasă în ispite mai mari decât cât putem duce, nu mai am nevoie de nici un semn până la sfârșitul vieții mele. La ce îmi folosește să Îi simt prezența când știu că acum suntem pe cale, că suntem în vremurile acestea, că suntem în aceste condiții, când știu că mă iubește, când știu că este cu mine. La ce îmi trebuie? De ce să risipesc energia mea gândindu-mă dacă Îl simt sau nu-L simt? Ce, nu știu ce să fac? Am greșit, zic: „*Doamne iartă-mă!*”. Am lovit pe cineva, zic: „*Iartă-mă*”. Lupt să nu țin minte răul, lupt să iert imediat, lupt să termin resentimentele, lupt împotriva oricărei forme de răzvrătire și sunt momente în care totul se răstoarnă, chiar și la Maica Silvana. Dacă nu mai merge nimic și toată lumea-i supărată, dacă se întristează puțin. Înaltul mie mi se pare că s-a terminat toată lumea și nu mai e nimic. Măcuțele au altă treabă decât tine. Și ți se pare că totul e zadarnic că de fapt nimic nu e... decât vorbe. Și eu îmi plâng durerea în felul în care îmi vine acolo să plâng, dar nu deznădăjduiesc. Pentru că eu știu că am poruncă să nu deznădăjduiesc. Ați plânger durerea nu înseamnă că ai căzut în deznădejde. Trebuie să învățăm. Citiți Psaltirea și Domnul tot timpul ne spune: „*Strigă la Mine în ziua necazului tău*”. Și atunci vei vedea cum te desparte în necaz. Întristarea sănătoasă nu este deznădejde. Mântuitorul spune în Ghetsimani: „*Întristat e sufletul Meu până la moarte*”. Și le spune ucenicilor, în aceeași stare sufletească: „*Bucuria Mea v-o las vouă*”, de fapt „*Bucuria Mea să fie cu voi*”.

Bucuria și întristarea sunt locuri diferite din sufletul nostru. Sufletul nostru este extrem de sensibil și orice ne face sau ne spune ceva, ne doare; te doare. Dar nu reacționezi să pedepsești, să ții minte, ci ierți, te rogi. Și e atât de simplu pentru că nici nu trebuie să simți că ai iertat. Zici: „*Doamne, binecuvântează-l pe cel care mă blestemă, pe cel care îmi face rău*”. Și eu cred că am iertat. Gata, nu îmi mai pun problema c-o mai fi ceva. Îmi vine gândul că nu pot să-i zâmbesc și mă gândesc de ce nu-i zâmbesc? Îmi caut în suflet: de ce nu-i zâmbesc acum? Pentru că sunt încă supărat. Dar nu este supărarea păcătoasă, în sensul că sufletul își revine mai greu. Dar eu n-am gând de răzbunare, nu vreau să-i fac rău, nu mai vreau să-i spun încă ceva. Am iertat, am terminat. Dar Dumnezeu ce să judece la judecată? Nimic? Să n-aibă nici o treabă? Nu. Noi avem încredere că ne judecă și acolo. Va fi groaznic, copii; oameni buni, va fi groaznic! S-ar putea

ca tot ce vă spun eu acum să fie o minciună și acolo Dumnezeu să zică: „*Iată adevărul*”. Dar va fi minunat când o să zică: „*Doamne: iartă-mă*” și El o să zică: „*Bine, haide, treci în rai*”. Care-i problema? Și voi o să strigați: „*Nu, că ne-a mințit la conferințe*”. Și Dumnezeu o să zică: „*Iertați-o*”. O să ziceți: „*Da, o iertăm*”. „*Hai, în rai cu voi*”. Da, care-i problema?

Sigur că Sfântul Siluan a ajuns la smerenie, dar noi, acolo, când suntem întrebați: „*Ai făcut asta?*” trebuie să nu zicem: „*Am făcut pentru că mama m-a bătut când eram mică, pentru că partidul comunist...*”, căci atunci suntem încă plină de ură.

Mă ducea odată un șofer la penitenciar și zicea: „*Ce căutați, maică, acolo că ăia sunt niște hoți, niște criminali, niște... ăia nu merită*”. Zice: „*Eu, uite, nimic rău n-am făcut*”. Și fuma. „*E, dumneata nu ai nevoie să omori pe nimeni, nici să furi, nici să violezi pentru că, uite, fumezi*”. „*Ei și ce, o să mă duc în iad pentru o țigară?!*”. „*E, nu știu, depinde*”. „*Cum așa!? Pot să mă duc!?*”. „*Poți să te duci*”. „*Cum, maică, chiar așa?*”. „*Chiar așa*”. „*Mă bagă Dumnezeu în iad pentru o țigară?*”. „*Nu, Dumnezeu te bagă în rai. Și tu te duci în rai. Zici: ce frumos, e bine și zici: Doamne, da' țigări ai?*”. Și Dumnezeu zice: „*Fiule, aici nu sunt țigări*”. „*Nu, eu fără țigară nu pot să stau*”. „*Poți să stai?*”. „*Nu pot*”. „*Ei, și ce faci? Te duci, nu? Te duci, pleci singur din rai!*”. Nu te dă Dumnezeu afară. Important e dacă noi ne putem atunci detașa de durerea aceea că eu am făcut mizeria asta, că eu am făcut asta. O doamnă s-a spovedit la părintele Arsenie Popacioc și îi spunea ce făcuse ea ca doamnă. Nu știți că doamnele înainte de a fi credincioase fac tot felul de trăsnaî. Îi era rușine, săraca, dar i-am zis că se mântuiește dacă se spovedește și să profite că e un mare duhovnic. Și zice: „*Eu spuneam și el râdea*”. L-am întrebat: „*Părinte, de ce râzi? Vă bucurați?!*”. Zice: „*Da, dar nu mă bucur de ce ai făcut, mă bucur de ce spui*”. Toată lumea face, dar nu spune și nu se mântuiește. Și la sfârșit a plâns cu dânsa ca să-i ierte Dumnezeu. Avem sfinți care plâng pentru noi, important e ca noi să fim în stare să spunem, să ne detașăm.

Țineți minte: eu nu sunt faptele mele. Nici cele bune ca să zică: „*Doamne, da' știi, eu am făcut cutare și cutare lucru bun*”. Nici pe cele rele, că nici cu bune nu merge. Să mă iertați, părinte, că am să

spun un banc: „Un accident de autobuz. Vasile era șofer și a murit Vasile și cu un părinte. Restul au scăpat. Țsta era un șofer rău, bea și vorbea urât, conducea cu viteză și călca regulile de circulație. Și acum tot din viteză s-a întâmplat și băuse. La poarta raiului, când îl vede părintele zice: „*I-a uite-te ce îndrăzneală, ce-o fi în capul lui că intră în rai după ce-a făcut ce-a făcut*”. Iese Sfântul Petru și zice: „*Costică intră, părinte stai aici că vine să te ia dincolo*”. Zice părintele: „*Sfinte Petre, eu sunt părintele cutare, de la catedrala din cutare oraș, cei care...*”. „*Știu, părinte*”. „*Da', el e Costică care m-a omorât. Care a băut și care a înjurat și care conducea cu viteză mare și uite a fost și accident*”. „*Da, părinte*”. „*Sfinte, nu se poate, eu am propovăduit cuvântul lui Dumnezeu duminică de duminică 30 de ani. Și ăsta...*”. „*Da, părinte, da' când predicaî matală lumea dormea. Când conducea ăsta toată lumea se ruga*”. Nu știm noi rânduiala. Să avem nădejde că acolo Dumnezeu va vedea, ne va arăta și totul e ca eu să țin minte că eu nu sunt faptele mele. Nu mă justific prin fapte și nu mă condamnă faptele dacă eu mă lepăd de ele. Să mă lepăd și de cele bune și de cele rele și să zic: „*Doamne, Tu ești viața mea și faptele mele nu sunt decât felul meu de a fi aical:*”. Dau din mâini, iată, asta-i fapta mea. Ți-e sete; îți dau un pahar cu apă, asta-i fapta mea. M-ai supărat, mă uit urât la tine, asta-i fapta mea. Dar eu mă lepăd oricând și de privirea asta și de orice, dacă sunt conștientă de mine.

În perioadele de depresie mă simt complet neputincios fără Dumnezeu. Când acestea trec simt că nu mai am așa nevoie de Dumnezeu. Ce să fac? Să cer necazuri? Altfel văd că nu mă apropii de Dumnezeu. Chiar numai prin necazuri ne putem mântui?

La matală văd că ăsta-i cazul. Dumnezeu să te vindece de depresie și să-ți dea alte necazuri, poate te-ai fi plictisit de depresie, dacă altfel n-ajungi la Dumnezeu. Nu glumesc, omule! Depresia este strigătul sufletului: nu vreau să trăiesc fără Dumnezeu! Și tu stai cu Dumnezeu că ți-e rău și pe urmă te lepezi de El și iar vine depresia, care nu-i decât strigătul... Noi, în adâncul nostru, suntem altcineva decât suntem la suprafață. Însă sunt oameni care au depresie sau care au boală psihică - depresia poate o să fie și o opțiune de viață -

dar sunt boli din astea diagnostice mai grave. Sunt cumva țapi ispășitori ai acestor familii care au crescut și trăit fără Dumnezeu. Bunici, părinți nespovediți... mulțumim lui Dumnezeu părinților care s-au întors la Biserică, bunicilor care s-au întors la Biserică. Dar tinerii care au în spatele lor atâta povară de păcate o duc mai greu și trebuie ei să se spovedească cumva și pentru părinți. În familiile în care au fost fapte cumplite - se întâmplă în întunericul acesta din intimitatea familiilor uneori fapte îngrozitoare, care apasă din generație în generație și la un moment dat se erupe ceva în sufletul unui om, se rupe ceva acolo și apare ca o salvare, dacă vreți, o boală psihică. O boală psihică care scoate pe om de sub această povară, i-o poartă Dumnezeu cumva, îi ia răspunderea. Aici trebuie să fim foarte atenți. Ca familie, trebuie să avem grijă, cu multă tandrețe. Și orice bolnav știe că face rău și că poate să se oprească dacă are ajutorul lui Dumnezeu. Ați văzut oameni care au, așa, anumite probleme și vin la biserică și se țin de biserică mai abitir decât noi care ne ducem cu... Așa că, omule, suflete, în clipa în care vei învăța să te bucuri cu Dumnezeu nu vei mai avea depresie. Fă orice! Ce faci când îl uiți pe Dumnezeu? Bei apă, dă-I slavă lui Dumnezeu. Te plimbi, dă-I slavă lui Dumnezeu. Dansezi, dă-I slavă lui Dumnezeu. Pupi o fată, dă-I slavă lui Dumnezeu. Ai făcut păcat? Pocăiește-te, că mori. Să învățăm să-I dăm slava lui Dumnezeu în lucrurile mici și vom descoperi bucuria de a fi cu El și nu Îl vom uita nici la bine.

Ce sfat dați tinerilor care din anumite motive au greșit și au avut mult de suferit? Acum nu mai vor să audă de Biserică sau au păcate mari. Se mai pot întoarce ei la Hristos?

Acestor tineri nu pot să le dau nici un sfat. Eu pentru ei sunt o binefacere în sensul că ei își pot vărsa ura pe care o au împotriva lui Dumnezeu pe mine. Și încep: că Dumnezeul tău și dă-i și... Dumnezeu a făcut cel mai mare serviciu omului. Când îi facem rău aproapei, de fapt noi Îl pedepsim pe Dumnezeu. Dumnezeu s-a întrupat ca să putem să ne satisfacem setea de răzbunare și de ură împotriva Lui... Ucideți-Mă... hai... vindecați-vă ucigându-Mă. De câte ori cineva... te ceartă,

Îl ceartă pe Dumnezeu Stai acolo și zi: „*Doamne, Tu Te-ai întrupat ca să primești astea. Vreau eu să fiu Tu, să fiu prezența Ta ca acest suflet chinuit și împovărat de durere să poată să se ușureze punându-mă pe crucea Ta*”. El atâta știe: să fiu eu crucea Ta pe care el să-și pună povara. Rugându-te pentru el, încet-încet va putea să ajungă înapoi la Dumnezeu. Rugăciunea pe care o facem pentru cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu trebuie să fie doar vorbire cu Dumnezeu, nu cu ei. Pe ei nu-i aducem, nu facem decât să-i împingem și mai departe.

Deci numai rugăciune pentru ei. Și acesta este ca un cont în bancă pentru un minor. Nu-i dai cardul copilului de 4 ani să-și scoată banii, dar îi pui banii acolo și el o să-i găsească la majorat. Așa sunt rugăciunile și răbdarea cu cei care sunt supărați pe Dumnezeu, pentru că vine momentul în care inima lui de piatră se crapă puțin și atunci tot ajutorul pe care i l-ai dat, fără să-l prezezi, îl va susține. Vai de cei pentru care nu se roagă nimeni!

N-am venit să stric Legea ci să o plînesc (Mt. 5: 17).

Iubirea aproapelui este plînirea Legii (Rôm. 13:10)

Cartea Ortodoxă prin Poștă

Prin acest serviciu puteți comanda cărți de la editurile ortodoxe din țară (peste 300 de titluri), precum și icoane, tămâie, mir, cruciulițe, veșminte, epitaf, prapori, calendare, agende, felicitări etc.

Lista detaliată a acestora se găsește pe site-ul **www.rugulaprints.go.ro** sau, la cerere, se poate trimite prin poștă (gratuit). Cărțile Editurii Agaton și revistele Porunca Iubirii se oferă cu reducere de 30% dacă se comandă de minim 100 lei.

Tel. /Fax: 0268.211290; 0740.798366

e-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com

Editura Agaton: OP 1, CP 10 cod 505200 Făgăraș, jud. Brașov

Faceți cunoscută

“PORUNCA IUBIRII”

tuturor oamenilor!

EDITURA AGATON

Cărți disponibile

Arhim. Teofil Părăian

- **Credinta lucrătoare prin iubire – predici la duminicile de peste an –** *Arhim. Teofil Părăian (23 lei); (20x13,5; 480 pag.)*
- **Sărbători fericite! Predici la praznice si sărbători –** *Arhim. Teofil Părăian(14 lei); (20x13,5; 256 pag.)*
- **Cum putem deveni mai buni. Mijloace de îmbunătățire sufletească. Îndrumător ortodox.–** *Arhim. Teofil Părăian; (23 lei);(20x13,5; 472 pag.)*
- **Cu fata spre vesnicia fericită –** A doua venire a Domnului Hristos. Judecata de Apoi. Raiul si Iadul. Împărăția lui Dumnezeu **(9 lei)–***Arhim. Teofil Părăian*
- **Rugăciunea – piatra de încercare a tuturor lucrurilor –** *Arhim. Teofil Părăian (12 lei); (20x13,5; 192 pag.)*

Părintele Arsenie Boca

- **Mărturii din Tara Făgărasului despre Părintele Arsenie Boca (*)**(7,50 lei;128pag.)
- **Noi mărturii despre Părintele Arsenie Boca (**)**(7,50 lei;130 p.)
- **Alte marturii despre parintele Arsenie Boca (***)** (7,50 lei;130 p.)
- **Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină - Îndrumător duhovnicesc -** *Părintele Arsenie Boca (9 lei;160 p.)*
- **Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriti -** *Părintele Arsenie Boca (2,20 lei; 64 pag.)*
- **Fereastra Sâmbetei (poezii) –** *Maria Gabor.* Poezii inspirate de locurile pe unde a trecut Părintele Arsenie Boca (Prislop, Drăgănescu, Sâmbăta, Sinaia) **(7 lei;158 p.)**
- **A házasság felemelése a Szentség magaslátára (Lelki útmutató) -** *Arsenie Boca atya* (Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină - în lb. maghiară) **(11,50 lei;196 pg.)**
- **Lelki Gyongyszemek –** *Boca Arzenije atya tanitasaibol* **(Mărgăritare duhovnicesci –Părintele Arsenie Boca- în limba maghiară); (10 lei);(190 pag.; Iasi)**

Autori diversi

- **Ortodoxie si erezie. Religie si magie. Preotie si masonerie -** *Pr. Dan Bădulescu (12 lei;192 pag.)*
- **Rugăciunea lui Iisus - Unirea mintii cu inima si a omului cu Dumnezeu -** *Îndrumător duhovnicesc - Ierod. Paraschiv Cleopa, Arhim. Mina Dobzeu (8 lei;128 pag.)*
- **Crestinismul – sufletul neamului românesc. Despre frumusețea si puterea credinței creștine, dar si despre pericolele ce o pândesc.** **((14 lei; 260 pag.)**
- **Calea spre fericire.** Scrisori trimise din închisoare celor dragi - *studentul Valeriu Gafencu (2,20 lei); (14,5x10,5; 64 pag.)*
- **Mestesugul bucuriei.** Cum dobândim bucuria deplină, ce nimeni n-o va lua de la noi – *Monahia Siluana Vlad (13 lei; 288 p.)*

- **Hristos sau idolii secolului XXI? Tinerii la răscruce** – *Pr. Nicolae Tănase* (12 lei; 192 pag.)
- **Adevăratul Mormânt al lui Iisus Hristos** – *Cristian Serban* – (6 lei); (96 p.)
- **Lumina lui Hristos vine numai la ortodocsi- Sfânta lumina de la Mormântul Sfânt** - *Fabian Seiche* (9 lei); (152 pag.)
- **NOU: Conflict între “legile” științei și minunile credinței** - *Pr. Dan Bădulescu* (12 lei; 190 p.)

Romane, memorii, poezii, povestiri

- **Reportaje de razboi (Ard malurile Nistrului; Am luptat in Crimeea; Cu submarinul „Delfinul” la asediul Sevastopolului)** – *Virgil Gheorghiu* (18 lei; 352 pag.)
- **Cuvioasele animale** – *Maria Gabor*. Poezii religioase pline de inedit si de duh, despre mântuirea omului si - prin om, a creatiei. ((5 lei; 128 pag.)
- **Din isprăvile lui Pisic Mic** – *povestire de Florica Elena Lorint; ilustratii color de Alexandru Stănese* (9 lei; A4 cartonată)

Revista **Porunca Iubirii**:

- Anii 2001-2008 (6 nr. / an): **3 lei/ex.**

Pentru comenzi: Asociația Pentru Isihasm, O.P. 1, C.P. 10, cod 505200 Făgăraș, jud. Brașov; tel. **0268.211290; 0740.798366**; e-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com

TALON DE ABONAMENT

(un abonament pe 1 an cuprinde 6 reviste)

Nume si Prenume (sau Institutie)
Str. **Nr.** ... **Bl.** **Sc.** ... **Et.** . . **Ap.** ...
Cod **Localitate** **Sector** .. **Judet**
Telefon **Fax** **e-mail:**
Cod fiscal (dacă doriți factură) **Functia / Profesia**
Cod Numeric Personal - CNP

Doresc un număr de abonamente la publicația “**PORUNCA IUBIRII**”, începând cu nr., pe o perioadă de:

- ☐ 6 luni (3 reviste): **9 lei** - România;
☐ 1 an (6 reviste): **18 lei** - România; 15 € - Europa; 20 \$ - Restul lumii
☐ 2 ani (12 reviste): **36 lei** - România; 30 € - Europa; 40 \$ - Restul lumii

Am achitatlei, cu mandatul poștal nr. data, la adresa:

Cișmoleanu Elena (API), OP 1, CP 10, cod 505200 Făgăraș, Jud. Brașov
 Pe mandatul poștal, în “locul de corespondență”, scrieți: “*Contribuție pentru revista **Porunca Iubirii***”. Talonul de abonament se trimite într-un plic la aceeași adresă.

Porunca Iubirii

Editor

Asociatia Pentru Isihasm

Consilier edit.: Pr. conf.univ. dr. C. Necula

Revista apare cu binecuvântarea

Arhiepiscopiei Ortodoxe Sibiu

Director: Ing. Ioan Cișmăileanu
0766.371570; 0268.211290

e-mail: cismileanu_ioan@yahoo.com

Redactori: Fabian Seiche

prof. George Căbaș,

Corector: prof. Pătru Veronica

Grafician: ing. Alexandru Stănese

Tehnoredactare: Ioan Cismăileanu

Difuzare (comenzi, abonamente):

ing. Elena Cișmăileanu: **0740.798366**

Alida Bălăceanu: **0268.211290** (tel./fax)

e-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com

Gruparea revistei

- Pr.prof.univ.dr. Ghe. I. Drăgulin

- Pr. Dan Bădulescu

- Dr. Iosif Niculescu

- Ing. Ioan Cișmăileanu

- Prof. George Căbaș

- Fabian Seiche

Adresa

redacției și asociației

OP 1, CP 10, cod 505200 Făgăraș, jud. Brașov

email: edituraagaton@gmail.com

http: // www.rugulaprinso.ro

Cod Fiscal: RO 9682963

Autoriz. (Hot.Jud.) 3342/153/19.06.97

*

ISSN 1453 - 7567

Periodicitate: 6 nr. / an

Anul 12 - Nr. 67 (1/ 2009)

Important

● Invităm cititorii (preoți și mireni) să ne trimită materiale pentru publicare prin poștă sau prin e-mail: edituraagaton@gmail.com.

● Opiniile exprimate în materialele publicate aparțin autorilor și nu reprezintă neapărat poziția redacției

● Materialele publicate nu pot fi reproduse în alte publicații, decât cu acordul redacției și cu specificarea sursei.

Persoanele juridice pot achita și în contul în lei a Asociației Pentru Isihasm nr. RO45RNCB0055006918440001 deschis la BCR - Suc. Făgăraș; CIF: RO9682963

Persoanele din străinătate pot plăti în următoarele moduri:

- Cu mandat postal *Eurogiro*, *Money Gram* sau *mandat postal internațional*, pe adresa: *Cismăileanu Elena, str. Campului, bl.4, sc.A, ap.18, cod 505200 Făgăraș, România*
- Prin rețeaua **Western Union**, pe numele Cismăileanu Elena, Făgăraș, România

Dacă doriți să ne transmiteți numele, țara și suma trimisă, folosiți telefoanele +40.0268.211290 ; +40.0740.798366; sau e-mail: edituraagaton@hotmail.com